

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 16283-06-23 שי"ת זהבי בע"מ ואח" נ' רדיו ללא הפסקה בע"מ

לפני כבוד השופטת לימור ביבי

תובעים

1. שי"ת זהבי בע"מ

2. נתן זהבי

ע"י ב"כ עו"ד ליאור אפשטיין

נגד

נתבעת

רדיו ללא הפסקה בע"מ

ע"י ב"כ עו"ד אייל אברמוב ועו"ד טליה הרשקוביץ –
גולדבאום.

פסק דין

1
2 התביעה לפני, הוגשה על ידי שדרן הרדיו נתן זהבי וחברת ש.י.ת. זהבי בע"מ, באמצעותה התקשר
3 בחוזה שידור (להלן: "זהבי" או "התובעים") כנגד תחנת השידור - חברת רדיו 103 (רדיו ללא
4 הפסקה) בע"מ (להלן: "הנתבעת" או "התחנה"). בבסיס התביעה, התבטאות פומבית של זהבי
5 בתוכניתו ביום 13.11.2022, אשר בהמשך לה, השעתה התחנה את זהבי משידור ודרשה את
6 התנצלותו וכן הפקדת ערובות למניעת הפרות רגולטוריות עתידיות, כתנאי לחזרתו לשידור. זהבי
7 מצדו סירב לדרישות אלו, בטענה שהן חורגות מההסכמות החוזיות בין הצדדים. המחלוקת
8 המרכזית בהליך מציבה את השאלה המשפטית: האם החלטת התחנה להשעות את זהבי ולדרוש
9 תנאים אלו מהווה הפרה יסודית של ההסכם למתן שירותים, או שמא סירובו של זהבי לקבל את
10 הנחיות ההנהלה ולשמור על כללי הרשות השנייה, כנטען על ידי הנתבעת, עולה כדי הפרה חוזית
11 מצדו המצדיקה את הפסקת ההתקשרות.

מבוא;

13 1. התובע 2, נתן זהבי, הוא איש תקשורת ושדרן רדיו ותיק ומוכר בישראל, והתובעת 1, ש.י.ת.
14 זהבי בע"מ, היא חברה בבעלותו ובשליטתו. הנתבעת, רדיו 103 (רדיו ללא הפסקה) בע"מ,
15 היא תחנת שידור אזורית הפועלת מכוח זיכיון ורישיון ציבורי לפי [חוק הרשות השנייה](#)
16 [לטלוויזיה ולרדיו, התש"ן-1990](#). (להלן: "חוק הרשות השנייה"). במועדים הרלוונטיים

להלן, שימש מר אור צלקובניק (להלן: "צלקובניק"), כמנכ"ל וכעורך הראשי של הנתבעת
ועו"ד ד"ר הלל סומר (להלן: "עו"ד סומר"), שימש כיועצה המשפטית של הנתבעת וייצג
אותה במגעים מול הרשות השנייה ומול התובעים.

1. ביום 8.9.1997 נחתם בין התובעת 1 לבין הנתבעת חוזה ראשון למתן שירותים (להלן: "הסכם 1997"), שנועד להסדיר את הפקתה ושדורה של תוכנית רדיו אישית, דעתנית ונשכנית בשם "זהבי עצבני". ביום 9/5/2007, נחתם בין הצדדים הסכם נוסף אשר נועד להסדיר את המשך היחסים בין הצדדים בכל הנוגע להפקת התכנית (להלן: "הסכם 2007"). הסכם זה היה בנוסח דומה להסכם משנת 1997 ואולם, הואיל והסכם זה היה ההסכם אשר האריכו הצדדים מפעם לפעם, כפי שיפורט להלן, הנני מוצאת להביא את סעיפי הסכם זה הרלוונטיים להמשך (ראו לעניין זה גם דיון בסעיף 42 להלן לפסק הדין).

סעיף 2.1 להסכם קובע כי התובעת 1 תעניק לתחנה, באמצעות זהבי שירותים כשדר בהיקף של 4 עד 8 שעות שבועיות בימים א", ג" - בשבוע במועדים כפי שסוכמו בין הצדדים.

סעיף 2.6 להסכם קובע: "מובהר בזאת לקבלן כי בפעילותה ובשידוריה כפופה החברה להוראות כל דין, לרבות אך לא רק, [חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו](#), התש"ן - 1990, התקנות והכללים שמכוחו, תנאי הזכיון לשידורי רדיו אזוריים שהוענק לחברה והנחיות הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו, כפי שיהיו בתוקף מעת לעת (להלן ביחד: הדינים והנהלים המחייבים)".

בהתחשב בכך מתחייב הקבלן ליתן את השירותים תוך שמירה ובהתאם להוראות הדינים והנהלים המחייבים, ותוך הקפדה שלא יכללו בשידורי החברה, הפקותיה, תוכניותיה, ותשדירי הפרסומת, החסות והשירות שבמסגרת שידוריה, דברים המנוגדים או המהווים הפרה של הדינים והנהלים המחייבים. לצורך קיום האמור לעיל מתחייב הקבלן, בין היתר, לעיין ולהתעדכן מעת לעת בפרטי הדינים והנהלים המחייבים המרוכזים בתיק הדינים המצוי במשרדי החברה, ולהתייעץ, לפי הצורך, עם הנהלת התחנה בכל הקשור למתן השירותים לאוד האמור לעיל. בכל מקרה של ספק בקיום הדינים והנהלים המחייבים מחוייב הקבלן להביא הענין לידיעת הנהלת החברה ולקבל הנחיותיה והכרעתה בנדון. (סעיף זהה מופיע גם בהסכם משנת 1997 כסעיף 2.4)

סעיף 2.7 להסכם 2007 קובע: "בהתחשב באופי תוכנית הרדיו שישדר הקבלן באמצעות השדר (להלן: "תוכנית הרדיו"),

מתחייבת החברה בכל מקרה וללא קשר להתחייבויות הקבלן והשדר על פו הסכם זה, להעמיד על חשבונה הגנה משפטית לקבלן ולשדר כנגד תביעות צדדים שלישיים שיופנו כנגדם ופעילותן תוכנית הרדיו ותוכנה, וכן לשפות את הקבלן או השדר בגין כל סכום שיידרשו לשלם בפועל לצדדים שלישיים, על פי פסק דין שינתן בעקבות

1 תביעות כאמור, ובלבד שהקבלן או השדר לא מנעו מהחברה את האפשרות להתגונן
2 מפני תביעות כאמור או ליישבן בדרך של פשרה.
3 (סעיף זה מופיע גם בהסכם משנת 1997 כסעיף 2.5)

4
5
6 סעיף 3.1 להסכם קובע כי:
7 "בתמורה למילוי כל התחייבויותיו על פי הסכם זה יהיה הקבלן זכאי לקבל מהחברה
8 תמורה כוללת כדלקמן של 50,000 ₪ בתוספת מע"מ כדין עבור כל חודש של שידור".
9 נוסף על כך, נכללה בהסכם אפשרות לקבלת תמורה נוספת בגין תגמולים בגין מכירת
10 חסויות וסינדיקציה.

11
12 סעיף 4 להסכם - קובע מפורשות כי לא יחולו יחסי עובד ומעביד על היחסים בין הצדדים.

13
14 סעיף 5.2 להסכם זה קובע כי:
15 הקבלן והשדר מתחייבים כי במהלך "תקופת הסכם זה ולמשך תקופה של 6 חודשים
16 לאחריו (להלן: "תקופת אי התחרות"), הם, במישרין או בעקיפין, בין לבדם ובין
17 במסגרת כל תאגיד ו/או גוף, לא ישדרו לא יסייעו לצד שלישי לשדר, לא ישתתפו,
18 לא יגלו כל מעורבות ולא ייטלו חלק, בתוכנית רדיו במתכונת זה או דומה לתוכנית
19 הרדיו המשודרת בתחנת שידור אחרת. כנגד ובתמורה להתחייבות הקבלן כאמור
20 בסעיף זה מתחייבת החברה לשלם לקבלן בתקופת אי התחרות את התמורה הנקובה
21 בסעיף 3.1 לעיל, ותמורה זו בלבד, בתנאים ובמועדים המפורטים בסעיף 3.2 להסכם.
22 מובהר ומוסכם בזאת כי החברה תהיה רשאית, על פי שיקול דעתה הבלעדי, בכל עת
23 לפני תחילתה של תקופת אי התחרות ובמהלכה, לקצר את תקופת אי התחרות או
24 לוותר לחלוטין על התחייבות הקבלן לאי תחרות כאמור לעיל, בהודעה 3 ימים
25 מראש, ובמקרה כזה תהא החברה פטורה מתשלום התמורה כאמור בסעיף זה לעיל,
26 או תהא חייבת בתשלום התמורה רק בגין תקופת אי התחרות המקוצרת, הכל לפי
27 העניין."

28
29 בכל הנוגע להוראות לעניין הפסקת ההסכם, אציין כי הסכם 1997, כלל אפשרות בסעיף 8.2
30 להסכם להפסקת ההסכם על ידי כל צד לפי שיקול דעתו הבלעדי ללא צורך בהנמקה
31 באמצעות מתן הודעה בכתב לצד השני 30 יום מראש ומבלי שלצד השני תהיה הזכות לפיצוי
32 או שיפוי כלשהם עקב הפסקת החוזה. בהבדל מהוראה זו, הסכם 2007 קובע בסעיף 8.1 כי
33 תקופת ההסכם היא:

34 "מיום 27 לחודש מאי שנת 2007 ולמשך 12 חודשים מלאים עם אופציה להארכה לשני
35 הצדדים לתקופה נוספת של 12 חודשים באותם תנאים."

36 סעיף 8.2 להסכם קבע כי:

37 "תקופת ההסכם כאמור בסעיף 8.1 הינה תנאי יסודי בהסכם זה. אי לכך מוסכם בזאת
38 כי במידה ויפסיק מי מהצדדים את ההסכם לפני תום תקופת ההסכם כאמור בסעיף
39 8.1 לעיל, יהווה הדבר הפרה יסודית של הסכם זה."

40 בסעיף 8.3 להסכם 2007 נקבע כי:

"על אף האמור בסעיפים 8.1-8.2 לעיל, יהא כל צד רשאי לבטל הסכם זה לאלתר בהודעה בכתב לצד השני, מבלי לפגוע בכל סעד העומד לרשותו על פי כל דין ו/או הוראות הסכם זה, בהתקיים אחד או יותר מהמקרים הבאים:

8.3.1. הצד השני הפר את ההסכם הפרה יסודית. לענין הסכם זה יראו כהתחייבות יסודית של הקבלן את ההתחייבויות שבסעיפים 2, 5, 61- להסכם זה. וכהתחייבות יסודית של החברה - מילוי ההתחייבויות הקבועות בסעיפים 2.6 ו-31 להסכם במועדן.

8.3.2. הצד השני הפר הוראה מהוראות הסכם זה ולא תיקן את ההפרה בתוך 7 ימים מיום קבלת מכתב התראה אודות ההפרה."

2. במהלך השנים חודש ההסכם משנת 2007 בין הצדדים במספר מועדים: כך, ההסכם חודש ביום 9.5.2008 ונוסף על כך, ביום 15.8.2010 (נספח 8 לתצהיר התובע). יצוין כי בהסכם משנת 2008, הוסכם בין הצדדים על קיזוז של 10% מהתמורה.

ביום 23.5.2018 חתמו הצדדים על תוספת להסכם משנת 2007 (נספח 9 לתצהיר התובע). תוספת זו כללה הוראה ובהתאם לה ההסכם מיום 9.5.2007 יוערך עד ליום 31.3.2019 בשינויים כפי שפורטו. בכלל כך, נקבע בסעיף 2 לתוספת זו כי:

"בנוסף, ובתמורה למתן שירותים כשדר בהיקף של 2 תוכניות שבועיות בנות 2 שעות כל אחת, בתקופה שהחל מיום 1.6.2018 ועד ליום 31.3.2019 תשולם לקבלן תמורה חודשית בסך 25,000 ₪". נקבע כי לתמורה יתווסף מע"מ (סעיף 3) וכן נקבע כי: "האמור לעיל מהווה סילוק מוחלט וסופי של מלוא טענות הקבלן ונתן זהבי בגין התקופה שעד ליום 1.6.2018."

3. אין חולק כי על אף שהתוספת להסכם מיום 23.7.18, הסתיימה ביום 31.3.19, לא נחתם בין הצדדים הסכם נוסף. כמו כן ובאופן ספציפי לתמורה אשר שולמה ממועד סיום תוספת זו ואילך, אציין כי לא הוצגה כל ראיה המלמדת איזה תמורה שולמה לתובעים ממועד זה ואילך.

4. הצדדים אינם חלוקים על כך, שסגנונו של זהבי, הוא סגנון בוטה ומשכך, כי לאורך שנות ההתקשרות, התעוררו מספר סיטואציות בהן, בעקבות התבטאויותיו של זהבי בשידור, נדרשה התחנה להתמודד עם פניות הרשות השנייה (להלן: "**הרגולטור**" או "**הרשות השנייה**"), במסגרתן נטען כי התבטאויותיו של זהבי מהוות הפרת כללי הרגולציה.

בתצהיר עו"ד סומר מטעם התחנה פורטו דוגמאות למקרים בהם הוא עצמו הגן על התחנה ועל זהבי במסגרת תלונות שהוגשו לרשות השנייה. בכלל כך פורט כי בחודש אפריל 2010, התקבלה תלונת הרשות השנייה כלפי הנתבעת, בדבר הפרת צו פרסום על ידי זהבי, אשר טופלה על ידי עו"ד סומר, אשר הגן על התחנה ועל חופש הביטוי של זהבי בתוכניתו.

עוד פורט כי במהלך חודש ינואר 2011, התקבלו תלונות הרשות השנייה כלפי התחנה, בדבר הסלמה לכאורה בהתבטאויות זהבי. כעולה ממכתב עו"ד סומר מיום 23.3.11, אשר צורף כנספח 2 לתצהירו, בעקבות כך, יזמה התחנה פגישה בה השתתפו גם זהבי ונציגי הרשות

1 השנייה והושגו בה הבנות בלא שהוטלו קנסות על התחנה. אציין כי במכתב זה, הסביר עו"ד
2 סומר, בסעיפים 4-6 כי :

3 "4. עמדת התחנה היא כי תכנית הרדיו "זהבי עצבני" הינה מעצם טבעה תכנית שיח
4 דעתנית, סוערת, חמה וכשמה כן היא - "עצבנית".

5 5. כחלק מאופייה הייחודי של התכנית, וכן מעצם טבעו האישי של מר זהבי,
6 מתנהלות לעיתים בתכנית שיחות מאד טעונות, מבחינה רגשית, בין המגיש לבין
7 מאזיניו. במידה רבה, זו מטרת התכנית - לשמש במה לשיח ציבורי רחב ונוקב, ולשקף
8 את אשר בוער בליבם של המאזינים ביחס לענייני היום והאקטואליה.

9 6. מר זהבי, מטבעו, הינו אדם דעתן, אנרגטי, ולעיתים "לא מעודן" כלשונכם, אולם
10 בכך חלק מייחודיותו הרבה, ובדרך זו הוא מצליח לנהל דיאלוגים נוקבים עם מאזיניו
11 ולעודד עניין רב, שהופך את תכניתו לאחת התכניות הפופולאריות ביותר בין
12 המאזינים בישראל, בכל תחנות הרדיו במדינה. אין צורך להכביר במילים ביחס
13 לחשיבות הבאת הדברים לידי ביטוי על גבי גלי האתר, המאפשרים חופש ביטוי רחב
14 היקף, שהוא נכס חיוני למשטר דמוקרטי."

15 כן פורט בסעיף 9 למכתב זה :

16 "נבקש להדגיש, כי מר זהבי הביע בקשתו כי עת נבדקת תלונה על ידכם כנגדו, תבצעו
17 האזנה למלוא השיחה (במקום הסתפקות בתמליל יבש), ובדרך זו תוכלו להתרשם
18 באיזה אופן נאמרו הדברים, ובאיזה הקשר. במקרים רבים, ההאזנה תשנה מאד את
19 תחושתכם."

20
21 בדומה במהלך חודש אפריל 2011, התקבלה תלונת הרשות השנייה כלפי הנתבעת, בדבר
22 הפרות כללי האתיקה שביצע זהבי בתוכניתו – ואף תלונה זו טופלה על ידי עו"ד סומר, תוך
23 שהובהרה על ידו עמדתה של התחנה ביחס לחופש הביטוי של שדרניה, ובתוך כך גם
24 הובהרה מהות תוכניתו של זהבי (נספח 3 לתצהיר עו"ד סומר).

25 דוגמה נוספת מצויה בתצהיר התובע (נספח 11) אליו צורף מכתב אשר נשלח על ידי עו"ד
26 סומר בשמה של התחנה לרגולטור ביום 13.8.2011, במהלך המחאה החברתית. במכתב זה
27 לרשות השנייה הגן עו"ד סומר על סגנונו הבוטה של זהבי כביטוי אותנטי וזועק של "האזרח
28 הקטן".

29 ולבסוף, גם ביום 12.11.12 הוגש על ידי עו"ד סומר ערר על החלטת הרשות השנייה להטיל
30 עיצום כספי בגין התבטאויות זהבי בסך 80,000 ₪ (נספח 4 לתצהיר עו"ד סומר).

31
32 נוסף על כך, הצדדים אינם חלוקים על כך (והתובע אף מצרף תימוכין לכך לתצהירו
33 כנספחים 17-19), שלאורך השנים החליטה וועדת ההפרות של הרשות השנייה להטיל על
34 התחנה עיצומים כספיים בגין התבטאויותיו של זהבי. כך, נוסף על הדוגמאות לעיל, הפנה
35 זהבי בתצהירו לדוגמאות אשר אליהן הפנתה התחנה עצמה (במסגרת תשובות לשאלון)
36 ובכלל כך למכתב הרשות השנייה מיום 6.10.13 המלמד על החלטת ועדת ההפרות להטיל
37 עיצום כספי בסך 20,000 ₪; מכתב מאותו מועד בו בגין התבטאויות אחרות הופחת העיצום
38 הכספי על התחנה מסך של 80,000 ₪ לסך של 70,000 ₪ ומכתב הרשות השנייה מיום
39 29.12.13 ובהתאם לו ועדת הערר של מועצת הרשות השנייה החליטה להגדיל את העיצום

הכספי בגין התבטאויותיו של זהבי מסך 25,000 ₪ לסך המקסימלי להפרה העומד על 69,750 ₪.

5. ביום 4.7.2022 אירע אירוע ראשון אשר יכונה להלן כ"פרשת ערוץ 14", במסגרתו התבטא זהבי בחריפות ואיחל מוות בשריפה ליושבי האולפן של ערוץ 14 ("שישדף האולפן על יושביו"). בעקבות סערה ציבורית וקריאה של ראש הממשלה לפטרו - השעתה הנתבעת את זהבי לאלתר מעבודתו; נשלח על ידי צלקובניק מכתב לזהבי ובו דרישה לחזור בו מהאמירה וכן לקבלת הבהרה; התחנה הוציאה הודעת גינוי על דבריו של זהבי; ונוסף על כך, צלקובניק פנה לרשות השנייה ביום 13.7.22 ופירט את הצעדים כפי שנקטו. בעקבות כך, התקבלה החלטת הרשות השנייה ובהתאם לה לאור הצעדים המשמעותיים בהם נקטה התחנה, לרבות השעיית זהבי ופרסום גינוי פומבי לדבריו, הוטל על התחנה עיצום כספי מופחת בסך של 5,000 ₪ (בתוספת מע"מ) ונוסף על כך, עיצום על תנאי בסך של 15,000 ₪ שיושת על הנתבעת באם תתבצעה הפרות נוספות במסגרת התוכנית בעתיד.

6. האירוע העומד במרכז התביעה מיום 13.11.2022:
ביום 13.11.2022, במהלך שידור תכנית שעסקה בנתון לפיו 174 קשישים גלמודים נמצאו ללא רוח חיים בבתיהם, השמיע זהבי את האמירה הבאה:
"אתם יודעים כמה זקנים כעת יושבים בחדר נידח ומצחין, חולמים על אוכל, ואם יש להם טלוויזיה הם רואים את כל תוכניות המזון בטלוויזיה מחורבנת הזאת, והריר נזל להם מהפה, מה יהיה פה? לאן זה הולך? לאן הולכת החברה הזאת, איפה הטוב לב? איפה האנושיות! נעלמו. כל הדרעקס האלה..."
כל הדרעקס האלה מצטטים לי פסוקים מהתנ"ך - תתפללו, תניחו תפילין, תדליקו נרות שבת, תפרישו חלה, תלכו לבושים צנוע. לכו קיבינימט עם הצניעות ועם החלות ועם הדלקת הנרות ועם התפילין. הייתי שמח לו כמה מכס היו קושרים את התפילין לגרון שלהם ותולים את עצמם מרוב שהם לא עושים כלום אבל הם נציגי ציבור".

7. עוד באותו היום, 13.11.2022, פרסמה הנתבעת הודעת גינוי, בזו הלשון (צורפה כנספח 8 לתצהיר צלקובניק):
"הדברים שאמר היום נתן זהבי בוטים ומבזים. מיותר לציין שאין להם מקום בשידורי התחנה ואנחנו מגנים אותם בכל לשון. גם לחופש הביטוי יש קווים אדומים. מנכ"ל הרדיו החליט להשעות את השדרן לאלתר ולהרחיקו מהמיקרופון עד לשיחת בירור, שלאחריה יתקבלו החלטות לגבי ההמשך."
בד בבד, שלח מנכ"ל התחנה צלקובניק לזהבי הודעת השעיה מיידית משידור, שנכנסה לתוקף ביום 14.11.2022.

8. אין חולק כי בעקבות התבטאותו זו של זהבי, פנתה הרשות השנייה לנתבעת ביום 15.11.2022 בדבר "הפרה לכאורה" בעקבות השידור, וביום 16.11.2022 קרא נציב פניות הציבור של הרשות לפעול בחומרה נגד השדרן.

9. ביום 21.11.2022 התקיימה ישיבת בירור בין זהבי למנכ"ל צלקובניק, בה נדרש זהבי להתנצל פומבית על דבריו כתנאי לכך שישוב לשדר, אך הוא סירב לכך.

בעקבות זאת, ביום 23.11.2022, שלחה הנתבעת, באמצעות צלקובניק, לזהבי הודעה במסגרתה בתמצית, הודיעה הנתבעת לזהבי על המשך השעייתו ועל התנאת חזרתו לעבודה בפרסום התנצלות והערבויות. ביתר פירוט, פתחה הנתבעת וטענה כי התנהלותו של זהבי מהווה הפרה משמעותית של הוראות סעיף 2.6 להסכם המסדיר את מתן השירותים על ידי זהבי לתחנה ובמסגרתו התחייב זהבי מפורשות שלא לכלול בשידורים דברים המהווים הפרה של הדינים והנהלים המחייבים, כולל את הוראות הרשות השנייה. עוד פורט כי בעת הבירור הקודם, הובהר כי יש למנוע הישנות אירועים כאלו ואולם, למרבה הצער, חלף זמן קצר ביותר עד לאירוע חמור לא פחות. צוין כי מכאן עולה כי זהבי לא הפנים כלל את הבעייתיות שבשידורים מפרים ואת הנזק העצום, אשר אלו גורמים לתחנה. משכך, הובהר כי:

"5. בנסיבות שנוצרו הגיעה הנהלת הרדיו להסכמה כי יש להמשיך את הרחקתן מהמיקרופון והשעיית מתן השירותים על ידך לתקופה משמעותית נוספת, וזאת בשל חומרת הדברים שנאמרו, בשל הימנעותך מלחזור בך ולהתנצל, ובשל העובדה שאירוע חמור זה מגיע זמן קצר לאחר האירוע הקודם ומלמד כי לא הפנמת כלל את לקחיו. 6. בשלב זה תימשך הפסקת מתן שירותיך לתחנה לפחות עד 21.12.2022 בשעה 13:00 ובמועד זה נשקול את הדבר מחדש ותוזמן להביע את עמדתך. ברצוני להדגיש כי בכל מקרה לא תוכל לשוב ולשדר בתחנה בלא שהתחנה תקבל ערובות לשביעות רצונה, כי יימנעו אירועים נוספים העלולים בסבירות גבוהה להשית עליה קנסות כספיים ניכרים."

10. ביום 21.12.2022 נערכה ישיבת בירור נוספת בה עמד זהבי בסירובו להתנצל או להציע ערובות, וביום 23.12.2022 שלח המנכ"ל מכתב רשמי המודיע על המשך "הפסקת מתן שירותיך לתחנה, עד קבלת הודעה מצידך על הבנת הפגיעה בדברים שנאמרו על ידך בשידור, המהווים הפרת כללי האתיקה של הרשות, וכן על מהות הערובות שתמסור כי הדברים לא יישנו. לאחר קבלת ההודעה, נשקול את הדבר מחדש ותוזמן להביע את עמדתך."

11. ביום 26.12.2022 הטילה הרשות השנייה על הנתבעת עיצום כספי כולל בסך של 29,000 ש"ח בגין האמירה (אשר הופחת בהחלטה מיום 8.2.2023 בעקבות בקשה לעיון חוזר לסך של 22,000 ש"ח, הכולל 7,000 ש"ח עיצום ו-15,000 ש"ח בגין הפרה חוזרת).

12. ממועד זה החלה חלופת מכתבים בין הצדדים – בכלל כך, ביום 28.12.2022 שלח מנכ"ל התחנה צלקובניק, הודעת דואר אלקטרוני, המאשרת לזהבי לערב עורך דין בהליכי ההשעיה, ובהמשך לכך ביום 1.1.2023 שלח בא כוחו של זהבי מכתב המפרט טענות משפטיות כנגד חוקיות ההשעיה והפסקת תשלום שכרו. בתגובה, ביום 9.1.2023, השיבה

הנתבעת כי היא ממתינה לנכונותו של זהבי לנסח התנצלות ולדון במנגנון למניעת נזקים עתידיים.

13. ביום 25.1.2023 התקיימה פגישה במשרדו של ב"כ התובעים בנוכחות עו"ד ד"ר הלל סומר, וביום 5.2.2023 שלח עו"ד סומר הודעת דואר אלקטרוני המפרטת את דרישות הנתבעת לחזרת זהבי: פרסום נוסח התנצלות מוסכם, התחייבות להכיר בסמכות ההנהלה והעורך הראשי, שמירה על כללי הרשות השנייה, ונשיאה ב-50% מהקנסות שיוטלו בגין התבטאויותיו.

14. על אף ניסיונות הצדדים ליישב את הסכסוך, התבצרו הצדדים בעמדותיהם כפי שפורטו ומשכך, ביום 7.6.2023 הוגש כתב התביעה דן על סך של 2,600,000 ש"ח (מטעמי אגרה, לאחר שהועמד במקור על סך של 3,988,027.5 ש"ח).

טענות הצדדים:

טענות התובעים:

15. בפתח טענותיהם וכהקדמה, מציגים התובעים עמדתם ובהתאם לה הנתבעת – כגוף שידור בעל עוצמה, מתוך רצון ל"התחנף" למכנה משותף נמוך ופוליטי, הקריבה את זהבי – שדרן ותיק ובכיר. עוד נטען כי הנתבעת פעלה בחוסר תום לב משווע, תוך שהיא מפרה חוזה כתוב, נוהג רב שנים וחובות אמון בסיסיות של שותפות גורל מקצועית שנמשכה רבע מאה. נטען כי הנתבעת בנתה את המותג שלה על גבו של זהבי, נהנתה במשך עשרות שנים מהרייטינג הגבוה וההכנסות שהביא, וברגע האמת בחרה להשתיקו ולדומם את המיקרופון שלו באופן חד-צדדי. התובעים מוסיפים ומדגישים כי אין מדובר בסיום התקשרות לגיטימי, אלא בניסיון כוחני להכניע את זהבי השדרן, ולכפות עליו שינוי תנאים חד צדדי בחוזה. נטען כי הנתבעת נקטה נגד התובע בצעד דרקוני של "השעיה" ללא מקור סמכות, הפסיקה לשלם את שכרו של זהבי ובמקביל "כלאה" את המוניטין שלו, בכך שהמשיכה להציג את שמו ותמונתו באתר האינטרנט שלה לצרכיה המסחריים. לטענת התובעים, התנהלות זו, לצד מסע השחרה פומבי שבו הציגה הנתבעת את התובע כמי שפגע ב"קודשי ישראל", הביאה לריסוק מטה לחמו וחיסולו המקצועי.

16. לגופם של דברים וביתר פירוט, נטען כי הבסיס הנורמטיבי ליחסי הצדדים, מצא ביטוי בהסכמים אשר נכרתו ביניהם, אשר הראשון בהם הוא מיום 8.9.97. נטען כי מהות ההתקשרות לפי הסכמים אלו לא הייתה יחסי עבודה סטנדרטיים אלא מיזם משותף להפקת תכנית. מיזם אלו הביא את זהבי את קולו הייחודי והנשכני ואילו הנתבעת התחייבה לספק את הפלטפורמה ואת "כיפת הברזל" המשפטית והרגולטורית להגנה על חופש הביטוי שלו.

17. לטענת התובעים, התחייבותה זו של הנתבעת לספק לתובע הגנה מצאה ביטוי בסעיף 2.7 להסכם 2007, בו נקבע חובה אבסולוטית על הנתבעת להעמיד הגנה משפטית ולשפות את

התובעים כנגד טענות של צדדים שלישיים שעילתן תוכן התוכנית. לטענת התובעים, בניגוד לטענות הנתבעים וכעולה מהתנהלותם של הצדדים בפועל לאורך השנים, התחייבותה של הנתבעת לפי הוראות סעיף זה, אינה כוללת רק הגנה מפני תביעות צדדים שלישיים בהליכים משפטיים (כגון תביעות דיבה), אלא שנוסף על כך ובעיקר, הגנה על דבריו של זהבי בהליכים בפני הרגולטור - הרשות השנייה. בתמיכה לטענותיהם אלו, מפנים התובעים למכתבים אשר הוצאו על ידי הנתבעת לאורך השנים, כמו גם לעדותו של עו"ד סומר (בחקירתו הנגדית מיום 11.1.2026, בעמוד 23, שורות 5-13 לפרוטוקול), במסגרתה הודה כי התחנה הגנה על זהבי "בחירוף נפש" מול הרגולטור לאורך השנים.

18. זאת ועוד, לטענת התובעים גם את ההתחייבות נשוא סעיף 2.6 להסכם 2007, יש לקרוא בהרמוניה למהות ההתקשרות ולהתחייבות נשוא סעיף 2.7. אשר לכך, נטען כי בעוד סעיף 2.6 מגדיר את הרף הנורמטיבי הרי שסעיף 2.7 קובע כי אם יועלו טענות להפרת רף זה, התחנה היא זו שתעניק את המעטפת המשפטית לשדרן. עוד נטען כי הפרת סעיף 2.6 אינה שוללת את חובת ההגנה הקבועה בסעיף 2.7. זאת מעצם ההיגיון שיצר והפעיל את החוזה ובהתאם לו הנתבעת מחויבת להגן על זהבי. אשר לכך נטען כי לא חיים אנו במשטר שבו הרשות הרגולטורית קובעת שאדם עבר על הדין מבלי שניתנת לו האפשרות המינימלית להסביר את עצמו או להגן על דבריו. בהתאמה נטען כי אל מול התלוות כלפי התובע, צריכה להיות לו היכולת לשכנע את הרשות השנייה במסגרת הליך תקין, כי דבריו אינם מהווים הפרה של הדין וחובתה של הנתבעת הייתה לספק לתובע את הפלטפורמה והייצוג לשכנע את הרשות השנייה בכך. נטען כי כך היה אף לאורך השנים, עת בא כוחה של הנתבעת כתב מפורשות במכתביו כי גבול חופש הביטוי אינו מוכרע בתלונות מטעם הציבור, אלא שבתוכניות מסוג זה יש להעדיף את חופש הביטוי. דא עקא, לטענת התובעים, במקרה דנן, הנתבעת עצמה חרצה את דינו של זהבי קודם שנשמעה עמדתו אל מול הרגולטור. זאת בניגוד להגיונם של סעיפים ומשל תחולתו של סעיף 2.7 מותנית בקביעת הנתבעת ובהתאם לה הפעולה אינה מהווה הפרה של הוראות סעיף 2.6. נטען כי פרשנות זו של הנתבעת להוראות סעיף 2.6, עומדת בניגוד להתנהגותם של הצדדים שהיא הכלי הפרשני הטוב ביותר ללמידת אומד דעתם וכן לנוהג ביניהם. זו גם זה לימדו ברורות על כך שהנתבעת הגנה באופן מוחלט על חופש הביטוי של זהבי אל מול הרגולטור. זאת משהנתבעת עצמה ראתה בזהבי זועק את זעקת האזרח והצדיקה את סגנונו הבוטא כחלק מהותי מהתכנית. נטען כי בניגוד להסכם ובניגוד לנוהג עד כה, הפרה הנתבעת את ההסכם, עת בחרה ביום 13.11.22 שלא להגן על התובע אל מול הרשות השנייה, אלא להצטרף למקהלת המגנים.

19. לגופה של אמירה, טוענים התובעים כי האמירה מיום 13.11.22 לא היוותה בשום אופן פגיעה בדת היהודית, בציבור המאמינים, ב"קודשי ישראל", או ככזו היכולה להתפרש כאיחולי מיתה לציבור שלם. אלא שמדובר באמירה המהווה ביקורת פוליטית וחברתית נוקבת, לגיטימית מאין כמוה. זאת בשים לכך לנסיבות בהן נאמרה האמירה - באותו בוקר נחשף נתון מחריד על 174 קשישים גלמודים שנמצאו מתים בבתייהם מבלי שאיש ידע על כך, וזעמו של התובע יצא מדם ליבו נגד נבחרי הציבור המזניחים את החלשים. לטענת התובע, הוא לא כיוון לכל הציבור הדתי או פגע כנטען בדת או בקודשי ישראל, אלא שמתוך

דברי התובע, עת מובאים הם במלואם, עולה ברורות כי הוא כיוון את לשונו אך ורק לאותם פוליטיקאים ציניים המשתמשים בדת כקרדום לחפור בה, אותם כינה "דרעקס", ולא כלפי שומרי המסורת בכללותם. עוד מדגישים התובעים כי לא הייתה באמירה כל כוונה לפגוע בסמל דת או לאחל מוות לציבור שלם, אלא שהיא אינה אלא זעקה חברתית אמיצה, המצויה בליבת חופש הביטוי. התובעים טוענים כי תימוכין לטענתם זו באשר לדברים העולים ככל ששומעים את כלל האמירה ולא רק חלקיה, ניתן למצוא בחקירתו הנגדית של צלקובניק (מיום 23.12.25, עמוד 87, שורה 1 ועד עמוד 89, שורה 10), במסגרתה התחמק זה ממתן תשובה לשאלה האם לאחר קריאת הדברים בקונטקסט שלהם, אמנם מדובר בפגיעה בקודשי ישראל ושב שוב והעיד אך כי אלו היו תגובות הציבור לאמירה.

20. לטענת התובעים, בנסיבות כפי שפורטו, הפרה הנתבעת את ההסכם הפרה יסודית, זאת ראשית משלא סיפקה לזהבי הגנה. יתרה מכך, נטען כי הנתבעת הוסיפה והפרה באופן יסודי את ההסכם בין הצדדים, בכך שהשעתה את זהבי משידור והפסיקה באופן חד צדדי לשלם את שכרו החל מיום 14.11.22. אשר לכך, נטען כי המונח "השעיה" אינו מופיע בהסכם בין הצדדים כלל – כפי שאישר עו"ד סומר בחקירתו. נוסף על כך, נטען כי עו"ד סומר אישר בחקירתו מיום 11.1.2026 כי יחסי הצדדים אינם יחסי עובד-מעביד. נטען כי בהיעדר תימוכין בהסכם בין הצדדים, הנתבעת לא הייתה רשאית להמציא "דרך ביניים" של השעיית זהבי ללא תשלום, ועמדו בפניה שתי דרכים חוקיות בלבד: לאפשר לו לשדר או לסיים את ההסכם כדין בהודעה מוקדמת לפי סעיף 8.2 להסכם. (במאמר מוסגר אציין כבר עתה כי בטיעונו זה מפנה התובע לסעיף 8.2 להסכם משנת 1997 - סעיף שכאמור אינו קיים בהסכם משנת 2007).

21. זאת ועוד, לטענת זהבי, הנתבעת ניצלה את כוחה וביצעה כנגדו כפייה כלכלית פסולה, עת הציבה לו אולטימטום דרקוני, לפיו לא יוכל לשוב לשדר ללא הפקדת ערובות כספיות לשיפוי התחנה מפני קנסות עתידיים. נטען כי דרישה זו אשר מצאה ביטוי במכתבו של צלקובניק מיום 23.12.22, מנוגדת חזיתית לרוח ההסכם ולסעיף השיפוי, המטיל את הסיכון הכספי על התחנה. נטען כי משסירב זהבי להיכנע לדרישות הסחיטה, שנועדו לפגוע באוטונומיה המקצועית וביושרה האישית שלו, מנעה הנתבעת את קיומו של החוזה והפרה אותו הפרה יסודית, עת המשיכה בהשעייתו.

22. מבלי לגרוע מכל האמור, נטען כי אף לאחר השעיית זהבי משידור, הוסיפה הנתבעת ופגעה בזכותו המוסרית, בניגוד [לסעיף 46\(2\) לחוק זכות יוצרים, תשס"ח-2007](#) (להלן: "**חוק זכויות יוצרים**"), זאת משלטענת התובעים, הנתבעת המשיכה לשדר את התוכנית תחת שם המותג המזוהה עמו - "זהבי עצבני" - תוך שהיא מציבה בה שדרנים חליפיים, המחזיקים בהשקפת עולם מנוגדת לחלוטין לזו של התובע. נטען כי יציקת תכנים המנוגדים לחלוטין לערכיו ולזהותו של זהבי אל תוך היצירה והמותג שהוא עצמו הקים ועיצב, מהווה סילוף חמור ופעולה פוגענית המטעה את הציבור. לטענת התובעים, התנהגותה של הנתבעת הפכה את התובע ל"מת חי" מבחינה מקצועית; מצד אחד היא השתיקה אותו לחלוטין ומנעה ממנו לשדר, ומצד שני המשיכה לעשות שימוש פוגעני ומסולף בשמו וביצירתו תוך יצירת מצג כוזב כלפי קהל המאזינים.

23. זאת ועוד, לטענת התובעים, הנתבעת נהגה בחוסר תום לב קיצוני כאשר מחד "כלאה" את המוניטין של התובע בתוך מיזם שלא הסתיים, ומנעה ממנו למצוא פרנסה חלופית, עת השעתה את התובע והשחירה את פניו. מאידך, לא סיימה הנתבעת את החוזה באופן פורמלי והותירה את תניית אי התחרות הקבועה בסעיף 5.2 לו בעינה וחסימה דרכו של התובע מלפנות לגופים מתחרים על מנת שאלו יעסיקו אותו. נטען כי לא זו אף זו, הנתבעת מצדה המשיכה ליהנות מהמוניטין של התובע ומצילומי המסך שלו באתר האינטרנט שלה חודשים ארוכים לאחר ההשעיה (נספח 10 למוצגי התובעים, נכון ליום 4.6.23), תחת כותרות מהללות המציגות אותו כ"אביר המסכנים". בהקשר זה מוסיף התובע ומפנה לחקירת צלקובניק מיום 23.12.25 (עמוד 92, שורה 30 עד עמוד 93, שורה 15), במסגרתה הודה זה כי שימר את המותג של זהבי באתר מתוך רצון "לשמר את האופציה להחזיר אותו". נטען כי עדות זו מוכיחה כי הנתבעת הותירה את התובע בערפל משפטי ובמצב עמום לצרכיה המסחריים והשיווקיים בלבד, תוך פגיעה אנושה ביכולת השתכרותו.

24. התובעים מוסיפים וטוענים כי הנתבעת הוציאה דיבתו של זהבי ופרסמה כלפיו פרסומים המהווים לשון הרע לפי [סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965](#) (להלן: "[חוק איסור לשון הרע](#)"). זאת שעה שהנתבעת ומנהליה יצאו במסע הכפשה פומבי ומתוזמר נגד התובע, והציגו אותו כמי שפגע בקודשי ישראל וכמי שאינו ראוי לבוא עוד בקהל המאזינים, תוך עיוות מוחלט של דבריו. בהקשר לטענתם זו, טוענים התובעים כי מתוך חומר הראיות עלה ברורות שהנתבעת היא זו העומדת מאחורי הכתבה אשר פורסמה ביום 4.3.23 (נספח 42 לתצהיר התובע). זאת כנתמך מפורשות בכתב ההגנה של הנתבעת, אשר במסגרת סעיף 102 בו, מודה מפורשות כי פנתה לאמצעי התקשורת לצורך עדכון בדבר השעייתו של התובע. זאת ועוד, נטען כי אף עו"ד סומר אישר בחקירתו (מיום 11.1.26, עמוד 27, שורה 34 ואילך) כי התחנה בחרה להוציא הודעה פומבית. נוסף על כך, נטען כי לתצהירו של צלקובניק צירף עד זה את הודעת הגינוי אשר הוא עצמו פרסום וכן אישר צלקובניק בתצהירו כי הנתבעת פנתה מיוזמתה לאמצעי התקשורת מאקו ואף צירף את הכתבה מיום 1.3.23 הכוללת ציטוט ברור המיוחס לגורמים בתחנה ולפיו: "ניתנה לזהבי אופציה להתנצל על הדברים הפוגעניים שאמר, אבל הוא בחר שלא להתנצל ולכן עד שהוא לא יעשה את זה, הוא לא יחזור למיקרופון". נטען כי בנסיבות אלו, עולה מפורשות מכתב ההגנה, כמו גם מתצהירי הנתבעת, כי היא עצמה עומדת מאחורי מסע הפרסומים המשמיץ כנגד התובע. נטען כי פרסומים אלו מהווים לשון הרע, שכן התובע לא פגע ברגשותיהם של המאזינים ולא התבטא כנגד הקהל החרדי ונוסף על כך, בניגוד לנטען, הוא לא ביצע כל עבירה מוסרית, אלא העביר ביקורת פוליטית לגיטימית. עוד מוסיפים התובעים וטוענים כי פרסומיה של הנתבעת, נעשו בזדון על מנת להכשיר את ההשעיה הבלתי חוקית של התובע, על מנת להופכו כמוקצה בשיח הציבורי ועל מנת לחבל בסיכויי העסקתו בכל גוף תקשורת. עוד נטען כי הפרסום האמור הביא באופן ישיר לפגיעה בפרנסתו של התובע ובשבירת מטה לחמו. לאור זאת, נטען כי התובע זכאי לפסיקת כפל פיצוי ללא הוכחת נזק בהתאם [לחוק איסור לשון הרע](#).

25. אשר לנזקים הנתבעים על ידם מפרטים התובעים כי – כמפורט בתצהיר המשלים אשר הוגש על ידם ביום 22.1.25, ובראיות אשר צורפו לו ואשר לטענתם לא נסתרו - זכאים הם לנזקים כמפורט להלן:

א. בגין ההפרה המתמשכת ואובדן ההכנסה – סך 50,000 ₪ לחודש במכפלת 27 חודשים ובסך הכל סך 1,350,000 ₪ בתוספת מע"מ ולחילופין 400,000 ₪ עבור התקופה שעד הגשת התביעה. לחלופין - בגין פיצויי הסתמכות סך של 1,350,000 ₪. בהקשר לסכום זה ובמענה לטענת הנתבעת ובהתאם לה התובע הודה כי התמורה החודשית עמדה על סך של 25,000 ₪ בלבד, משיבים התובעים כי סכום התמורה החודשית בסך 25,000 ₪, אליו מפנה הנתבעת היווה הסדר זמני ותחום בזמן בלבד (מיום 1.6.18 ועד 31.3.19), שנבע מטעמי בריאות, ואינו משקף את ערכו הריאלי של התובע בשוק שהועמד על 50,000 ₪. עוד נטען כי הואיל והנתבעת השמידה מוצר שנבנה בעמל רב במשך רבע מאה, הפכה את התובע ל"מוקצה" בשוק ופגעה קשות באוטונומיה המקצועית שלו, זכאים התובעים לפיצויים אלו לפי סעיף 10 לחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), תשל"א-1970 (להלן: "חוק החוזים תרופות").

ב. פיצוי בגין פגיעה בזכות המוסרית בסך 1,350,000 ₪ עקב סילוף יצירתו ושידור התוכנית עם שדרנים חליפיים.

ג. פיצוי בגין לשון הרע שנעשתה בזדון בסך 170,000 ₪ (פיצויים מוגברים לפי חוק איסור לשון הרע)

לטענת התובעים סך נזקייהם עומד על 2,870,000 ₪ ואולם, מטעמי אגרה העמידו הם את סכום התביעה על סך של 2,600,000 ₪.

טענות הנתבעת;

26. הנתבעת פותחת ומדגישה בסיכומיה כי אין חולק על כך שזהבי הוא שדרן רדיו מהמעלה הראשונה ובעל זכויות רבות, אלא שזה הגיש תביעה בסכום אסטרונומי הנוקטת בלשון פומפוזית וחריפה. נטען כי בתביעה זו אין לבחון את דרך התבטאותו הצבעונית של זהבי או לשפוט את האמירה נשוא הדיון והאם היא חוסה תחת הגנת חופש הביטוי, אלא שבהליך כאן יש להכריע במחלוקת משפטית פשוטה – מי מהצדדים הפר באופן יסודי את ההסכם בין הצדדים. לטענת הנתבעת, עם כל האמפטיה לזהבי, מעמדו, פועלו, עשייתו ותרומתו, מקום בו זה הגיש תביעה לפיצויים עליו להוכיח הפרה של הצד שכנגד. אלא שלטענת הנתבעת התובעים לא הוכיחו כל הפרה של ההסכם על ידי הנתבעת ויתרה מכך, התחורר כי זהבי היה זה אשר "בעט" בהוראות החוזיות היסודיות – אשר יעודן להבטיח כי זהבי ישתף פעולה ויתנהל בכפיפות לרגולציה הרלוונטית ולהוראות התחנה – עת הפר את המסד הנורמטיבי, סירב באופן עקרוני ומתריס לשתף פעולה או לקבל הנחיות כלשהן מהנהלת התחנה, ובכך סיכל במו ידיו את המשך שידוריו. זאת ועוד, נטען כי – שעה שהתחנה פעלה בתום לב מרבי והפצירה בזהבי לקבל עליו את סמכות העורך הראשי על מנת שישוב ולשדר בהקדם – ישב זהבי בחיבוק ידיים, נמנע מלבצע כל פעולה להקטנת נזקיו, ובחר להציג נרטיב מעוות של קורבן, תוך העלאת טענות חסרות בסיס על מניעים פוליטיים של התחנה.

- 1
2 עוד קודם לפירוט טענותיה לגופן, מצאה הנתבעת להבהיר את מעמדה של התחנה האוחזת
3 בזיכיון לשידור ציבורי מסחרי והפועלת מכוח חוק הרשות השנייה לטלוויזיה ולרדיו,
4 התש"ן-1990 (להלן: "**חוק הרשות השנייה**") ומשכך מוטלת עליה החובה לשמור על
5 הוראות הדין, לרבות כללי הרשות השנייה. פורט כי המנכ"ל והעורך הראשי של התחנה
6 כפוף לחובות וזכויות מתוקף הדין והזיכיון לשידורים, ואף מוטלת עליו חבות אישית ביחס
7 לאמירות שנאמרו על ידי שדרים ובכלל כן, בהתאם [לחוק איסור לשון הרע](#). נטען כי חובות
8 אלו מחייבות את התחנה ובאופן אישי את העורך הראשי, לוודא שהתכנים המשודרים
9 אינם פוגעים ברגשות הציבור ואינם מנוגדים להנחיות ולכללי הרגולטור, אליהם כפופה
10 התחנה. לטענת הנתבעת בשים לב למעמדה זה של התחנה, אף נוסח ההסכם בין הצדדים.
11
12 27. לגופם של דברים, הנתבעת טוענת כי יסודות ההתקשרות בין הצדדים מפורטים בהסכמים
13 אשר נחתמו ביניהם. נטען כי זהבי היה מלווה משפטית בעת החתימה על ההסכמים וכן, כי
14 ההסכמים חודשו מספר פעמים ומשכך, אינו יכול להישמע בטענה ולפיה לא הבין את תנאי
15 ההסכמים. נטען כי בהתאם להסכמות בין הצדדים, ראשית, החוזה בין הצדדים הוא חוזה
16 למתן שירותים ולא יחסי עבודה.
17 עוד לטענת הנתבעת, ההוראה הרלוונטית לענייננו היא זו הקבועה בסעיף 2.6 להסכם,
18 במסגרתו הוטלו על זהבי שלוש התחייבויות יסודיות: האחת, ליתן את השירותים תוך
19 שמירה על הוראות הדין והרגולציה, השנייה להתייעץ לפי הצורך עם הנהלת התחנה בכל
20 הקשור למתן השירותים והשלישית, לקבל את "הנחיית והכרעת ההנהלה" בכל מקרה של
21 ספק. לטענת הנתבעת, התחייבות זו של התובע לפעול בכפיפות לחוק הרשות השנייה
22 ולכללי האתיקה, היא תנאי יסודי שבלעדיו אין.
23 הנתבעת מוסיפה וטוענת כי זהבי הפר חובותיו לפי סעיף זה באופן כפול - ראשית, בעצם
24 השמעת האמירה הקיצונית המפרה את הוראות הדין והרגולציה; ושנית, בסירובו המוחלט
25 לקבל את "הנחיית והכרעת ההנהלה" ולשתף פעולה לצורך תיקון ההפרה.
26
27 29. אשר לתוכן האמירה, פותחת הנתבעת ומפנה לכך שהאירוע נשוא הדיון לא נולד בחלל
28 הריק, אלא שהנתבעת מפנה לאירוע הקודם אשר ארע ביולי 2022 בו איחל זהבי איחולי
29 שריפה ומוות ליושבי אולפן ערוץ 14. לטענת הנתבעת דובר באמירה המהווה חציית קו
30 אדום הן מבחינת התחנה והן מבחינת הרגולטור. משכך, באותו מקרה נאלצה התחנה
31 לנקוט באמצעים חמורים ובכלל כן השעיית זהבי – אשר לא הביע כל התנגדות להשעיה -
32 פרסום גינוי ובסופו של יום התנצלות על ידי זהבי בעת שחזר לשידור.
33
34 נטען כי חודשים לאחר מכן, אמר זהבי את האמירה נשוא הדיון, שאינה ביקורת פוליטית,
35 אלא שזהבי בחר לתקוף סמל דת מובהק (תפילין) ולחברו לאיחולי התאבדות על ידי תלייה.
36 הנתבעת מבהירה כי חומרת האמירה נלמדת לא רק מהסערה הציבורית הנרחבת שעוררה,
37 אלא גם מעמדת הרגולטור, אשר קבע באופן נחרץ כי מדובר בהפרה חמורה של כללי
38 האתיקה והטיל על התחנה קנס כספי משמעותי בסך 29,000 ₪ (נספח 23 לתצהיר זהבי).
39 הנתבעת מוסיפה וטוענת כי טענת התובע כאילו כיוון את דבריו רק ל"נציגי ציבור" אינה

מקרה מחומרת הדברים ומחובתה של הנתבעת, הפועלת מכוח זיכיון ציבורי, למנוע מתן במה לאיחולי מוות והתאבדות בשידוריה. נטען כי בנסיבות אלו הפר זהבי את חוקי הרגולציה באמירתו.

30. יחד עם זאת, מדגישה הנתבעת כי ההליך דנן עוסק בהפרת הסכם ולא בשאלה האם אמנם האמירה מפירה את הרגולציה או חוסה תחת חופש הביטוי. נטען כי הפרת ההסכם מתמקדת בכך שכפי שיפורט להלן – סירב זהבי להתייעץ עם הנהלת התחנה ולקבל הכרעתה באשר לאמירה זו, כפי התחייבותו המפורטת בסעיף 2.6 לחוזה. בהקשר זה, פותחת הנתבעת ומפנה לעדותו של זהבי, במסגרתה העיד כי צלקובניק – מנכ"ל התחנה והעורך הראשי – היה הגורם הניהולי הבכיר הרלוונטי. נטען כי תימוכין למעמדו זה של צלקובניק, ניתן למצוא גם בעדות עו"ד סומר אשר אישר את כפיפות זהבי לעורך הראשי, גם מכוח הנוהג בענף וברדיו. לטענת הנתבעת, במקרה דנן, מתקיים התנאי בסעיף 2.6, הואיל והיה קיים "ספק בקיום הדינים". זאת משהנהלת התחנה ראתה באמירתו של זהבי אמירה חריגה וקיצונית עקב איחולי מוות, בניגוד לעמדתו של זהבי. לטענת הנתבעת, במקרה כזה של ספק היה על זהבי לקבל את הכרעת ההנחיה של ההנהלה קרי של צלקובניק ולפיה האמירה אינה לגיטימית והיה על זהבי לשתף פעולה עם התחנה על מנת להפסיק את דעת הרגולטור וציבור המאזינים. נטען כי הכרעה והנחיה זו סירב זהבי לקבל וזוהי "אבן הראשה" והבחון שבמקרה דנן, לפיה על בית המשפט לבחון את שאלת הפרת החוזה. לטענת הנתבעת, לא זו בלבד שהוכח שזהבי סירב לקבל הנחיה והכרעה זו, אלא שהוא אף הצהיר מפורשות בתצהירו ובחקירתו כי אינו רואה עצמו כפוף לעורך הראשי, ואינו כפוף לכללי הרגולציה. נטען כי עמדה זו מהווה הפרה יסודית של המסד החוזי שבסעיף 2.6. הנתבעת מוסיפה ומדגישה לעניין זה, כי במסגרת טיעונו הציג זהבי עצמו כ"עובד" כאשר הדבר היה נוח לו. נטען כי לאור זאת מתחזקת הטענה ולפיה אין הוא יכול לחבוש כובע של עובד כשנוח לו מבלי לקבל את מרות מעבידו – התחנה, באמצעות העורך הראשי. עוד נטען כי הפרת ההסכם על ידי זהבי אינה מתמצת רק באי קבלת הנחיה והכרעת העורך הראשי אלא בתפיסה מעוותת מושגית ועקרונית ולפיה כללי הרגולציה אינם חלים עליו, למרות הוראותיו המפורשות של סעיף 2.6. ולמרות שבנסיבות דנן לשיטת הרגולטור בוצעה הפרה של כללי הרגולציה בראי האמירה הקיצונית ומשכך, אף הוטל על התחנה קנס משמעותי.

31. לטענת הנתבעת, מכל האמור לעיל עולה כי זהבי לא עמד התחייבויותיו החוזיות. הנתבעת מוסיפה וטוענת – בבחינת למעלה מן הצורך – כי ממילא דין התביעה להידחות, הואיל וזהבי לא עמד בנטל ההוכחה הרובץ לפתחו. כך וראשית, נטען כי תביעת זהבי נשענת על הפרה כביכול של התחייבות התחנה כלפיו, אשר לגישתו ביקשה לסיים את העסקתו בשל שיקולים פוליטיים. אלא, שלטענת הנתבעת טענה זו בדבר שיקולים פוליטיים נטענה בעלמא ולא הובאה לה כל ראיה ונוסף על כך, היא נסתרת מהמשך עבודת זהבי בעיתון מעריב שהוא בבעלות אותו גורם שהוא בעלי התחנה. עוד נטען כין אין ממש בטענת זהבי ובהתאם לה התחנה מחויבת להגן על חופש הביטוי שלו ללא סייג, בהתבסס על הוראת סעיף 2.7 להסכם 2007. זאת הואיל ולטענת הנתבעת קבלת

פרשנות בדבר זכות להגנה אבסולוטית, תחתור תחת הוראת סעיף 2.6, המכפיפה את זהבי לרגולציה ולהכרעת והנחיית הנהלת הרדיו. יתרה מכך, נטען כי לשונה של הוראת סעיף 2.7 מלמדת כי זו אינה חלה על הליכים רגולטוריים. זאת משההוראה מתייחסת ל"תביעות" מצדדים שלישיים, ולא ל"תלונות" או "השגות" של הרגולטור; משההוראה נסבה על תביעות המופנות כלפי התובעים, זאת שעה שתלונות הרגולטור מופנות כלפי התחנה בלבד; משסעיף 2.7 חל על פסקי דין, שעה שהרגולטור אינו נותן פסקי דין; ולבסוף משהסעיף מותנה בכך שהשדרן אינו מונע מהרדיו להתגונן – שעה שברי כי במצב שבו השדרן אינו נתבע מול הרגולטור אין הוא יכול למנוע מהתחנה להתנהל מולה. נטען כי תימוכין לפרשנות זו, ניתן למצוא בעדות עו"ד סומר אשר הבהיר בעדותו מדוע סעיף 2.7 אינו רלוונטי במקרה זה. עוד נטען כי אין ללמוד מכך שהתחנה הגנה על זהבי לאורך השנים אל מול הרגולטור תימוכין לקיומה של חובה אבסולוטית כנטען על ידי זהבי. זאת משבמקרה דנן, אמירת זהבי לא הייתה מקובלת על העורך ובעיקר משום, שבניגוד למקרים קודמים, סירב זהבי לשתף פעולה עם התחנה בנוגע לאמירה הקיצונית. לאור כל האמור נטען כי זהבי לא הוכיח הפרה יסודית של ההסכם על ידי התחנה המקנה לו זכות לפיצויים כספיים.

32. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי במצב דברים זה, שבו השמיע זהבי אמירה חמורה ומסוכנת וסירב להתנצל עליה, עמדה לה הזכות המלאה לבטל את החוזה לאלתר בגין הפרה יסודית. נטען כי על אף האמור, קיבלה הנתבעת ביום 14.11.22 החלטה מידתית ומתונה יותר ובהתאם לה הושעה זהבי באופן זמני. נטען כי מדובר ב"דרך ביניים" שנועדה לאפשר לזהבי להתעשת ולקיים את חובתו החוזית. לטענת הנתבעת הבסיס המקצועי והחוקי לכך מעוגן ראש וראשונה בהוראת סעיף 2.6 המחייבת פעולה לפי כללי הרגולציה. נטען כי עת התבטאות מקימה סיכון לנתבעת, נדרש העורך הראשי להפעיל סמכותו ולהקפיא את המצב באופן הפיך, הואיל ואין לצפות מהתחנה להותיר מיקרופון פתוח טרם הוסרו הסיכונים. נטען כי כלי זה של השעיה, ננקט קודם לכן בעקבות אמירת זהבי בהקשר לערוץ 14. בהתאמה נטען כי התנהלות העבר מלמדת כי הסמכות להשעות היא כלי מקצועי ולגיטימי, מבלי שהדבר יחשב כהפרת המערכת החוזית. נטען כי במהלך ההשעיה נהגה התחנה בתום לב עת הקפידה שלא להוריד את פרטי התכנית מאתר האינטרנט של הרדיו, כדי לא לפגוע בזהבי ולשמור על כבודו. עוד נטען כי התחנה אף ניהלה משא ומתן על מנת למצוא פתרון שיחזיר את זהבי לשידור ואף נמנעה מפרסום הודעה על סיום סופי של היחסים, מתוך אמונה כי ימצא פתרון שיחזיר אותו לשידור. נטען כי סעד ההשעיה הוא סעד מידתי משמח הוא אינו סופי ואולם, בצד זאת הוא מאפשר לכל אחד מהצדדים לסיים באופן הדדי את ההשעיה על ידי ביטול ההסכם. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי ככל שזהבי סבר כי סעד זה אינו במקומו, הרי שהוא יכל להודיע על ביטול ההסכם בעצמו. בנסיבות אלו, נטען כי זהבי אינו יכול מזה לסרב להצעות הרדיו לפתרון המשבר ומזה לא להקטין נזקיו על דרך ביטול החוזה. עוד טוענת הנתבעת כי בכל מקרה ניתן להלביש על הסעד השיורי של ההשעיה כסות של סעד ביטול וניתן לראות בה סעד של ביטול דה פקטו. נטען כי בהינתן שממילא הוכח כי זהבי הפר את ההסכם, גם הלבשת כסות של ביטול על פעולת ההשעיה לא תזכה את זהבי בפיצויים.

1

33. עוד נטען כי במצב הדברים שבו בתחילה חמק זהבי מכל אינטרקציה ולאחר מכן נתן לעורך

דינו להתנצח מול התחנה; ללא כל השתדלות או הצעה; כשהוא ממאן לקבל את כללי

הרגולציה ואת מרות העורך הראשי ועל התחנה מושתים עיצומים בסכומים ניכרים - הרי

שדרישת הנתבעת לקבלת ערבויות על מנת לוודא כי הפרות זהבי לא תשונה - היא סבירה.

אשר לערבויות נטען כי - בניגוד לטענות זהבי - לא מדובר בערובה כספית בהכרח, אלא

ביצירת מנגנון שיאפשר את חזרת זהבי לשידור, מנגנון של אמון ונכונות מקצועית הדדית

והתחייבות מעשית וברורה לכך שבהמשך השידור יעשה תוך קבלת מרות העורך הראשי

ומגבלות הדין. אלא, שלטענת הנתבעת לא זו בלבד שזהבי סירב להתנצל או להימנע מהצעת

פתרונות חלופיים, הוא עבר למתקפה אישית כנגד צלקובניק, עת כינה אותו בכינוי גנאי

ובכך סיכל את האפשרות להשיבו לשדר.

11

34. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי יש לדחות מכל וכל את הטענה לפגיעה בזכות המוסרית של

התובע, שכן התובע לא הוכיח את התנאים הבסיסיים לקיומה של העילה. נטען כי שם

התוכנית "זהבי עצבני" אינו מהווה "יצירה" המוגנת בזכויות יוצרים. עוד נטען כי הנתבעת

הייתה רשאית לחלוטין לשבץ שדרנים חליפיים במשבצת השידור שלה במהלך תקופת

ההשעיה של התובע, כדי לשמור על לוח שידורים רציף ותקין. אשר לשידור כאמור, נטען

כי ממילא במהלך חקירת זהבי התחוויר כי השדרנים אשר שידרו רצועת השידור הרלוונטי

לא עשו כן תחת השם "זהבי עצבני" ומדובר בשדרנים ידועים בעלי מוניטין עצמאי נעדר

כל קשר לזהבי או תכניתו. עוד נטען כי זהבי החליף הגדרות משפטיות לאורך ההליך

בהתאם לנוחותו - פעם כשותף עסקי, פעם כעובד ופעם כיוצר בעל זכויות מוסריות - דבר

המוכיח את חוסר הממשות של עילה זו. נטען כי משלא הוכח קיומו של פגם אובייקטיבי

כלשהו ביצירה, ומשאין לתובע זכות קניינית או מוסרית ברצועת השידור של התחנה, דין

רכיב זה בתביעה להידחות כליל.

24

עוד טוענת הנתבעת כי יש לדחות את טענות זהבי בדבר "כליאה חוזית" או "כליאת

המוניטין" שלו, ומבהירה כי מדובר בטענות עובדתיות חדשות, המהוות הרחבת חזית

אסורה ועדות כבושה, בניגוד להלכה הפסוקה. בהקשר זה, נטען כי הנתבעת פעלה בהגינות

ובאורך רוח מופלג והותירה את פרטי התוכנית באתר האינטרנט שלה מתוך שמירה על

כבודו של זהבי, למנוע בו פגיעה פומבית נוספת ומתוך תקווה אמיתית וכוונה כנה שהתובע

יתעשת, יסכים להתנצל וישוב לשדר, ולא מתוך מניעים זרים של ניצול המותג. בצד זאת

כפי שפורט, נטען כי הנתבעת מעולם לא מנעה מזהבי לפעול לסיום החוזה באופן פורמלי,

אך הוא בחר שלא לעשות דבר, לא ביקש להשתחרר מהחוזה באופן רשמי והעדיף להותיר

את המצב מעומעם, כדי לבסס תביעת פיצויים מלאכותית במיליוני שקלים מבלי לבצע כל

עבודה בפועל.

35

35. נוסף על כך, טוענת הנתבעת כי יש לדחות את תביעתו של זהבי בגין לשון הרע. אשר לכך,

נטען כי זהבי לא הרים את נטל ההוכחה הבסיסי ביותר הנדרש להוכחת עילת לשון הרע,

שכן לא הציג כל ראיה לכך שהפרסומים המשמיצים בתקשורת הכללית נעשו על ידי

הנתבעת או מטעמה. עוד נטען כי לעניין זה, יש לערוך הבחנה משפטית מוחלטת בין הודעת

40

הגינני הרשמית והעניינית שהוציאה הנתבעת בזמן אמת לבין כתבות עצמאיות של גופי מדיה שלישיים, כגון אתר Newzly (נספח 42 למוצגי התובע), שעליהן אין לנתבעת כל שליטה או אחריות עריכתית. זאת ועוד, נטען כי הודעת הגינני שהוציאה הנתבעת היוותה דיווח עובדתי, תפעולי ויבש בדבר השעייתו של זהבי עקב התבטאותו, פנייה שהיא חובתה של התחנה כגוף ציבורי מדווח ומפוקח. נטען כי הודעה זו חוסה תחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע, לרבות הגנת אמת בפרסום והגנת תום הלב במסגרת "פעולה סבירה בנסיבות העניין" לפי סעיף 15(2) לחוק, שכן הנתבעת נדרשה להרגיע את הרוחות ולגנות אמירה המעודדת התאבדות בשידוריה.

36. מבלי לגרוע מכל האמור, נטען כי יש לדחות את כל דרישות הפיצוי של התובע בהיעדר כל בסיס ראיתי או עובדתי – זאת הגם אפשרות למקצה שיפורים אשר ניתן לתובע על ידי בית המשפט, אשר איפשר לו הגשת תצהירים משלימים. נטען כי בכל הנוגע להוכחת הנזק, כשל התובע לחלוטין בהוכחת גובה התמורה החודשית הנתבעת בסך 50,000 ₪, שכן לא צירף כל ראיה המלמדת על כך שקיבל תשלום זה בפועל. זאת ועוד, מבלי לגרוע מטענתה ולפיה לא הוכח כל תשלום, טוענת הנתבעת כי ממילא התחוויר בחקירתו הנגדית של זהבי שהחל מיום 1.6.18 הופחתה התמורה החודשית לסך של 25,000 ₪ בלבד במסגרת תוספת להסכם שנחתמה כדין (נספח 9 למוצגי התובע), ומשכך זהו סכום התקרה המקסימלי לכל תחשיב.

יתרה מכך, נטען כי זהבי חדל באופן קיצוני מעמידה בחובתו הבסיסית להקטנת הנזק. זאת משהודה במפורש בחקירתו הנגדית (עמוד 60, שורה 25 עד עמוד 63, שורה 11) כי לא פנה לאף גוף תקשורת חלופי, לא הציע את שירותיו לאף במה רדיופונית אחרת ולא עשה כל ניסיון למצוא מקור הכנסה חלופי כשדר רדיו מאז השעייתו. נטען כי הימנעות מוחלטת זו מהקטנת הנזק, שומטת לחלוטין את הקרקע תחת זכאות התובעים לפיצוי כלשהו ומקימה להם אשם תורם בשיעור של 100%. נוסף על כך, נטען כי בחירת זהבי שלא לנקוט כל פעולה, משמיטה את טענתו ולפיה "השוק נחסם בפניו" ואף בכך יש כדי להשמיט את הקרקע תחת דרישת התשלום לפיצוי בגין אי תשלום התמורה החוזית.

נטען כי אל מול התנהלותו של זהבי, פעלה התחנה בתום לב, הואיל ולה היה אינטרס כלכלי בזהבי שבא לידי ביטוי ברצון להשיבו לשדר בהקדם. נטען כי ביטוי לכך, ניתן למצוא בניסיונותיה של הנתבעת להפציר בזהבי לשוב ולשדר ובבחירתה שלא לבטל את ההסכם בין הצדדים – בהתאם להוראות סעיף 8.2 להסכם המקנה אפשרות לביטול ההסכם בלא זכאות לפיצויים (גם באשר לטענת הנתבעת בהקשר זה אציין כי הנתבעת מפנה להוראה מהסכם 1997, שאינה קיימת בהסכם 2007).

37. בשולי הדברים טוענת הנתבעת כי התובע העלה בחקירתו הנגדית עובדות חדשות שלא נכללו בתצהירו - המקורי או המשלים – ובכלל כך כי "חטף מכות, קללות ואיומים" בעקבות האמירה וכי פנה בזמן אמת לבעלי המניות של התחנה בניסיון לייחס לתחנה מניעים ישירים. נוסף על כך, נטען כי במסגרת תצהירו המשלים ניסה אף זהבי לשנות את

1 הנרטיב של התביעה בשאלת האחריות וליצוק קונסטרוקציה חדשה של עוולה נמשכת,
2 במסגרתה נטען כי הלכי ההשעיה לא הסתיימו כדין וכי הרדיו מחזיק אותו במצב של
3 מתמשך של כליאה חוזית. אשר לטענות אלו כולן, טוענת הנתבעת כי יש לדחותן מפאת
4 הרחבת חזית.

5
6 38. לסיכום טוענת הנתבעת כי כלל הראיות מוכיחות שהיא פעלה כדין ובתום לב, בעוד שזהבי
7 הפר את ההסכמות, סירב להתנצל וסיכל את המשך שידוריו. לכן, התבקש בית המשפט
8 לדחות את התביעה על כל רכיביה ולחייב את התובעים בהוצאות משפט ושכר טרחת עורך
9 דין.
10

11 דיון והכרעה;

12 39. בהליך הוגשו תצהירי עדות ראשית מטעם הצדדים וכן, הוגש תצהיר משלים מטעם
13 התובעים בנוגע לנזקם. אציין כי הנתבעת מצידה בחרה שלא להגיש תצהיר בתשובה
14 לתצהיר המשלים של התובעים (הגם הזכות שניתנה לה לעשות כן בהחלטתי מיום
15 26.12.24) זאת, תוך שטענה כי אינה מוצאת להוסיף על תצהירה, בהינתן שהנזק תמיד
16 מוכחש (ראו עמוד 12 שורות 1-2 לפרוטוקול הדיון מיום 23.12.25).
17 לאחר הגשת התצהירים, נחקרו המצהירים מטעם הצדדים בשני מועדים: בדיון מיום
18 23.12.25 נחקרו התובע נתן זהבי מטעם התובעים ומר אור צלקובניק – מטעם הנתבעת.
19 בדיון מיום 11.1.26 – העיד עו"ד הלל סומך מטעם הנתבעת.
20

21 כהערה טכנית אציין כי תמלולי שני הדיונים אינם במספור רציף, אלא שמספור תמלול
22 הדיון האחרון מתחיל מחדש. בהינתן האמור הרי שבהמשך – כל מקום בו מוזכרת עדותם
23 של זהבי או צלקובניק, ההפניה היא לפרוטוקול הדיון מיום 23.12.25 ואילו מקום מוזכרת
24 עדותו של עו"ד סומך ההפניה היא לפרוטוקול הדיון מיום 11.1.26.
25

26 עם סיום העדויות, ניתנו הוראות בדבר הגשת סיכומים בכתב, אשר הוגשו ולאחר עיון
27 באלו, כמו גם בכל החומר והכתבים אשר הונחו בפני, ניתן פסק דין זה.
28

29 40. כמפת דרכים להמשך אפרט כי נקודת ההתחלה לדיון היא בסוגיית פרשנות ההסכם בין
30 הצדדים. במסגרת זו תיבחן הטענה האם בהתאם להוראות ההסכם, חלה על הנתבעת
31 החובה להגן על זהבי בהליכים אל מול הרגולטור ונוסף על כך, תיבחנה הוראות סעיף 2.6
32 בכל הנוגע להיקף חובת הציות לכללי הדיון ולהנחיות והכרעות הנהלת התחנה בנושא.
33 בכלל כך, בכל הנוגע לפרשנות הוראת סעיף 2.6 - תבחנה טענות הנתבעת ולפיהן בהתאם
34 להוראת סעיף 2.6 היה על זהבי לקבל את הכרעתה ולפיה האמירה מהווה הפרת הרגולציה
35 ומשכך – עת סירב לעשות כן והוא עומד בסירובו – הוא מפר את ההסכם; ואל מול זאת,
36 טענת זהבי ובהתאם לה, סמכות הכרעה כאמור אינה מוקנית, אלא שיש לבחון האם תוכן
37 האמירה מהווה אמנם הפרת הרגולציה, ובעניין זה – לטענתו, מדובר באמירה לגיטימית
38 החוסה תחת חופש הביטוי שלו ומשכך, מוגנת. כהמשך לכך, תבחן השאלה האם לפי

1 הוראות סעיף 2.6 להסכם, רשאית הנתבעת – בגדר סמכותה ליתן לתובעים הוראות לפי
 2 שיקול דעתה הבלעדי ובכלל כך, בפרט האם רשאית הייתה לדרוש התנצלות וערובות
 3 כספיות כתנאי לחזרתו של זהבי לשידור ונוסף על כך, האם הייתה רשאית להשעות אותו,
 4 מבלי לשלם לו שכר – כל זמן שלא יסכים לדרישות אלו. בכל הנוגע לסנקציית ההשעיה –
 5 תבחן השלכת נקיטה בסנקציה זו - בהבדל מביטול ההסכם במקרה דנן וכן אבחן האם יש
 6 בהתנהלות במסגרתה על פניו עד כה לא בוטל ההסכם, כדי להעמיד לתובעים זכאות
 7 לתשלום או לפיצוי. במסגרת זו - ככל שתקבע זכאות לתשלום או פיצוי כלשהם - תבחן
 8 סוגיית שיעור הנזק ובמסגרתה גם טענת הנתבעת בדבר חובת הקטנת הנזק החלה על
 9 התובע.

10 במנותק מהסוגיות החוזיות תבחנה בסיום גם טענותיו של התובע באשר להפרת זכותו
 11 המוסרית, כמו גם טענותיו ולפיהן הוציאה הנתבעת דיבתו.

12
 13 משבידנו מפת דרכים, נתחיל בצעידה בהתאם לה, פסיעה פסיעה.

14 פרשנות ההסכם בין הצדדים;

15
 16 41. כאמור, תחילת דרכנו בפרשנות הסעיפים הרלוונטיים במסגרת ההתקשרות בין הצדדים.
 17 אשר לכך, הנני מוצאת להעיר הערה מקדימה – בין הצדדים נכרתו שני הסכמים מפורטים.
 18 האחד בשנת 1997 והשני בשנת 2007. בשני ההסכמים נוסחו סעיפים 2.6 ו- 2.7 (להסכם
 19 משנת 2007) באופן זהה. יחד עם זאת, בסוגיות התמורה, תניית איסור התחרות והתניות
 20 הנוגעות לביטול ההסכם - קיימים הבדלים בנוסחי ההסכמים (אשר שוקפו לעיל בסעיף 2
 21 לפסק הדין). בהמשך לחתימה על ההסכמים, כאמור, לאחר החתימה על ההסכם משנת
 22 2007, הוארך תוקפו של הסכם זה מספר פעמים (כמפורט בסעיף 3 לעיל). בכל המקרים
 23 בהם הוארך תוקפו של ההסכם, נקבע מפורשות כי ההסכם המוארך הוא זה משנת 2007.
 24 בנסיבות אלו, הרי שלגישתי נקודת מוצא לדיון היא כי ההוראות התקפות בכל הנוגע
 25 להתקשרותם של הצדדים הן אלו אשר נקבעו בהסכם משנת 2007. זאת בנסיבות בהן אמנם
 26 הסכם זה הוארך בפעם האחרונה עד ליום 31/3/19 ואולם, הוא האחרון אשר עמד בתוקפו
 27 ומשכך, בהתאם לדין הוא זה ההופך להסכם ללא תקופה קצובה החל על יחסי הצדדים
 28 (ע"א 1628/13 חברת חלקה 184 גוש 6217 בע"מ נ' אילנה ליליאן לוי, בפסקה 39
 29 (19.08.2014) (להלן: "עניין חלקה")). לשם שלמות היריעה אציין בהקשר זה כי
 30 הצדדים לא היו עקביים באשר להפניותיהם לסעיפי ההסכמים הרלוונטיים, כאשר בחלק
 31 מהמקרים הפנו לסעיפי ההסכם משנת 1997 ובחלק מהמקרים לסעיפי ההסכם משנת
 32 2007. כפי שהקדמתי וצינתי, בכל הנוגע לסעיפים הנוגעים לציות לכללי הרגולציה (סעיף
 33 2.4 להסכם משנת 1997 וסעיף 2.6 בהסכם משנת 2007) ובאשר לסעיף הנוגע לייצוג
 34 המשפטי (סעיף 2.5 להסכם משנת 1997 וסעיף 2.7 בהסכם משנת 2007) – נוסחי הסעיפים
 35 הם זהים בשני ההסכמים ומשכך, בהקשר לאלו, אין חשיבות לשאלה לאיזה מההסכמים
 36 הפנו הצדדים. יחד עם זאת, כאמור שונים הם פני הדברים באשר לסעיפים בהם קיים הבדל
 37 בנוסח, באשר לאלו – הנני סבורה כאמור כי ההסכם הרלוונטי הוא ההסכם משנת 2007
 38 ובהמשך תפורטנה המשמעויות הנובעות מכך.

42. משהאמור הובהר, ניתן לפנות לבחינת הדברים לגופם ולזו אקדים סקירה נורמטיבית קצרה באשר לסוגיית פרשנות חוזים. סוגיית פרשנות חוזים והאופן בו יש לפרש חוזים, העסיקה ומעסיקה את הפסיקה ואת המחוקק ובמהלך השנים חלו בהקשר אליה התפתחויות. אשר לכך, כריכוז המקדים סקירה קצרה להלן, אציין כי לאורך השנים, התקיימה מעין תנועת מטוטלת בשאלה למי תינתן בכורה בפרשנות חוזים – האם ללשון חוזה או לנסיבות כריתתו. נקודת ציון מרכזית באשר לכך, מצויה [בע"א 4628/93 מדינת ישראל נ' אפרופים](#) שיכון וייזום בע"מ פ"ד מט(2) 265 (להלן: "[עניין אפרופים](#)"). באותו העניין נעה המטוטלת לכיוון הנסיבות החיצוניות ונקבע בתמצית, כי בהתאם להוראות [סעיף 25\(א\) לחוק החוזים](#), אמת המידה המרכזית לפרשנות חוזה היא אומד דעתם של הצדדים לחוזה שהוא: "המטרות, התכליות, היעדים והאינטרסים (הסובייקטיביים, אשר מצאו ביטוי חיצוני) אשר הצדדים ביקשו (במשותף) להגשים באמצעות החוזה. אומד דעת זה יכול שישתמע מתוך החוזה, ויכול שישתמע מתוך הנסיבות." (שם. בפסקה 16 לפסק דינו של המשנה לנשיא ברק (כתוארו אז)). קרי נקבע כי חוזה יש לפרש ראש וראשונה לפי תכליתו הסובייקטיבית - לפי כוונתם המשותפת של הצדדים לחוזה, כפי שזו עולה מנוסחו ומנסיבות כריתתו אשר יש לבחון ביחד ולא לחוד. עוד נקבע בהלכת אפרופים, כי ככל שלא קיימת אפשרות לקבוע את תכליתו הסובייקטיבית של החוזה על ידי התחקות אחר כוונת הצדדים, הרי ששומה על בית המשפט לפרש את ההסכם לפי תכליתו האובייקטיבית, קרי באופן המשלב בין לשון החוזה עם "המטרות, האינטרסים והתכליות שחוזה מהסוג או מהטיפוס של החוזה שנכרת נועד להגשים. התכלית האובייקטיבית מוסקת מתוך "אופיה ומהותה של העיסקה שנקשרה בין הצדדים..." (שם. בפסקה 18). ולבסוף נקבע כי ככל שלאחר בחינת לשון החוזה והנסיבות החיצוניות, קיימת התנגשות בין הלשון לבין הנסיבות – הרי שיד הנסיבות היא העליונה.
43. על הלכת אפרופים נמתחה ביקורת בפסיקה והיא אף הובילה לתיקון ראשון [לסעיף 25\(א\) לחוק החוזים \(חלק כללי\)](#), תשל"ג-1973 (להלן: "[חוק החוזים](#)") ולחקיקת תיקון מספר 2 [לחוק החוזים \(חלק כללי\)](#), תשל"ג-1973. תיקון זה [לחוק החוזים](#) נכנס לתוקפו בשנת 2011 ומשכך, אציין כבר עתה, כי הוראותיו אינן חלות על המקרה דנן, אלא שעל המקרה דנן ממשיכה לחול ההלכה כפי שנקבעה בעניין אפרופים ופיתוחיה בהתאם לפסיקה (ראו [ע"א 7649/18 ביבי כבישים](#) עפר ופיתוח בע"מ נ' רכבת ישראל בע"מ (20/11/19) (להלן: "[עניין ביבי כבישים](#)"), בפסקה 11 לפסק דינו של כב"שופט שטיין; [ע"א 3375/06 קמטק מערכות בע"מ נ' מדינת ישראל](#), פסקה 10 לפסק דינו של כב"שופט (כתוארו אז) פוגלמן (22.3.2011); [ע"א 1062/09 בנק דיסקונט לישראל בע"מ נ' בנר](#), פסקה 12 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז) נאור (23.3.2012); [ע"א 3894/11 דלק](#) – חברת הדלק הישראלית בע"מ נ' ניר בן שלום, סו(2) 544, פסקה 6 לפסק דינו של השופט ג'ובראן (6.6.2013) (להלן: "[עניין דלק](#)"). יחד עם זאת, לשם שלמות הסקירה, אציין כי לאחר תיקון סעיף 25, קבע סעיף זה כי:

1 "חוזה יפורש לפי אומד דעתם של הצדדים, כפי שהוא משתמע מתוך החוזה ומנסיבות
2 העניין, ואולם אם אומד דעתם של הצדדים משתמע במפורש מלשון החוזה, יפורש
3 החוזה בהתאם ללשונו".

4
5 44. לאחר תיקון סעיף 25 (א), עת נדרש בית המשפט העליון שוב לסוגיית פרשנות חוזה וליישוב
6 בין נוסחו העדכני של סעיף 25 עם הקביעות בעניין אפרופים, חיווה כבוד השופט סולברג
7 בעניין דלק, בפסקה 19 דעתו, באשר לאופן בו יפורש [סעיף 25 לחוק החוזים](#) מכאן ואילך
8 כדלקמן:

9 "המטוטלת נעה מן הדגש על הלשון, אל עבר הנסיבות; בהמשך כרכה אותם יחדיו;
10 וכעת שוב עולה קמעא משקלה של הלשון. דרך הכלל היא כי לצורך פרשנות חוזים
11 "אחוז בזה (בלשון) וגם מזה (נסיבות העניין) אל תנח את ידך". ברם, לטעמי,
12 ההיסטוריה החקיקתית, לשון [סעיף 25\(א\) הנ"ל לחוק החוזים](#), ומדיניות משפטית
13 ראויה, מחייבים גם זאת: ככל שהחוזה ברור יותר מתוכו, על-פי לשונו, פוחת משקלן
14 של הנסיבות החיצוניות, עד כי, לעיתים, נדירות, תזכה הלשון למעמד בלעדי".

15
16 45. בית המשפט העליון שב ונדרש לסוגיית פרשנות חוזים בעניין ביבי כבישים. אציין כי
17 באותו העניין – בדומה לעניינינו נדון הסכם אשר נחתם קודם למועד תחולת התיקון השני
18 [לחוק החוזים](#) ומשכך – בדומה לעניינינו – נקודת המוצא לדיון, הייתה תחולת הלכת
19 אפרופים באשר לפרשנותו. באותו העניין, חידד בית המשפט העליון את ההתוויות
20 הרלוונטיות לשם בחירת אופן הפרשנות של חוזים לפי סוגים שונים. זאת משכלל שופטי
21 ההרכב הסכימו, כנקודת המוצא לשם הצורך בקביעת ההתוויות, כי: "לא כל החוזים
22 נולדו שווים" (פסקה 12 לפסק דינו של כב" השופט שטיין, אליו הצטרף גם כב" השופט
23 פוגלמן ופסקה 1 לפסק דינו של כב" השופט גרוסקופף).

24
25 בשים לב לנקודת המוצא כאמור, סבר כבוד השופט שטיין כי יש לנקוט בגישות פרשניות
26 שונות באשר לחוזים שונים, בשים לב לרמת הפירוט של החיובים והזכויות במסגרתם
27 והבחין בין חוזה פתוח (באשר אליו הדגש יהיה על הנסיבות) לבין חוזה סגור (בו תינתן
28 בכורה ללשון). כב" השופט גרוסקופף סבר מצדו כי ההבחנה המרכזית הרלוונטית לעניין
29 פרשנות הסכמים, קשורה למיהות המתקשרים ולאופי ההסכם. אשר לכך, בכל הנוגע
30 למיהותם של המתקשרים בחוזה – נקבע כי יש להבחין בין עוסק שהוא מתקשר מתוכם,
31 המנהל עסקים ומיוצג היטב מהבחנה המשפטית בעת ההתקשרות, לבין אדם פרטי שהוא
32 אדם מן הישוב, שלרוב אינו מיוצג היטב מהבחנה המשפטית. נוסף על כך ובכל הנוגע לאופי
33 ההסכם, נקבע כי יש לבחון לאיזה מבין שלוש קטגוריות התקשרויות חוזיות משתייך
34 החוזה הרלוונטי - האם מדובר בחוזה עסקי שהוא חוזה שכל הצדדים לו הם עוסקים; חוזה
35 פרטי שכל הצדדים לו הם בני אדם פרטיים; או חוזה צרכני שמהצד האחד לו עומדים
36 עוסקים ומהצד השני עומדים בני אדם פרטיים. לשיטתו של כב" השופט גרוסקופף, דיני
37 הפרשנות שיש להפעיל ביחס לכל אחד מסוגי החוזים אינם זהים, זאת הואיל ובעיצוב דיני
38 הפרשנות יש לתת את הדעת לתכליות השונות שברצוננו לקדם באשר לכל חוזה. לעניין זה
39 הבחין כב" השופט גרוסקופף בין שלוש תכליות שונות: "התכלית האחת צופה פני עבר,

ועניינה בהגשמת רצון הצדדים בעת כריתת החוזה (להלן: "הגשמת רצון הצדדים");
 התכלית השנייה צופה פני הווה, ועניינה במתן פרשנות שתכבד את ערכיה של שיטת
 המשפט, כגון חלוקה צודקת וראויה של התמורות החוזיות (להלן: "כיבוד ערכי
 השיטה"); התכלית השלישית צופה פני עתיד, והיא מבקשת לשכלל את הבסיס
 המשפטי ליצירת התקשרויות עתידיות, באמצעות יצירת מערכת כללים משפטיים
 יעילה המסייעת לצדדים לעשות שימוש במכשיר החוזי (להלן: "שכלול ההתקשרות
 החוזית")

לגישת כב" השופט גרוסקופף: "בחוזה פרטי הגשמת רצון הצדדים במועד הכריתה היא
 התכלית לה ראוי להקנות מעמד של בכורה, מאחר שמדובר בצדדים רציונליים
 המצויים במישור שווה, ואולם יכולתם להשתמש בשפה החוזית מוגבלת בשל
 היכרותם החלקית עם רזי דיני הפרשנות החוזיים; בחוזה הצרכני, כיבוד ערכי השיטה
 היא התכלית המקבלת מעמד מרכזי, וזאת בשל חוסר השוויון הקיים בין הצדדים,
 המעורר חשש לניצול לרעה של כללי הפרשנות החוזיים על ידי הצד החזק (העוסק)
 נגד הצד החלש (האדם הפרטי); בחוזה העסקי, שאיפתם העיקרית של דיני הפרשנות
 צריכה להיות לשכלול ההתקשרות החוזית, וזאת בשים לב לכך שהמתקשרים הם לא
 רק צדדים רציונליים המצויים במישור שווה, אלא גם מתוחכמים דיים לעשות שימוש
 בכללים המשפטיים לצורך עיצוב החוזה כרצונם"

עוד הוסיף השופט גרוסקופף בעניין ביבי כבישים באשר להבחנה בין פרשנות חוזה פרטי
 לבין פרשנות חוזה עסקי כי:

"כאשר עסקינן בהתקשרות שהצדדים לה אינם בעלי שליטה ברזי הניסוח המשפטי
 (חוזה פרטי), התועלת הצומחת מפרשנות הצמודה ללשון החוזה אינה רבה (שכן
 ממילא אין הם מומחים בניסוח מסמכים משפטיים) ולעומת זאת העלות גבוהה (מאחר
 שהצדדים צפויים לשגות לעיתים קרובות בשימוש שהם עושים בלשון לצורך העברת
 המסר לפרשן המוסמך). ... לעומת זאת, כאשר לפנינו חוזה עסקי, כדוגמת החוזה בו
 אנו דנים, מתן מעמד מכריע ללשון החוזה מסייע ליצירת יציבות וודאות חוזית, שכן
 הוא מאפשר לצדדים מתוחכמים ומיוצגים היטב מבחינה משפטית לעצב את
 ההתקשרות החוזית שלהם כרצונם, תוך שימוש מושכל וזהיר בלשון ההסכם. כאן
 מצטלבות דרכיהן של חבריי ודרכי. הן לשיטתם והן לשיטתי יש לקרוא את ההסכם
 בו עסקינן בצורה צמודה ללשונו, תוך התבססות על ההסדרים שהצדדים בחרו לקבוע
 בו, והימנעות מלקרוא לתוכו הסדרים שלא בחרו לקבוע בו...."

קרי – בכל הנוגע לחוזים עסקיים וכבר עתה אציין כי לגישתי החוזה לפנינו הוא חוזה אשר
 ניתן להגדירו כחוזה עסקי – הרי שיש ליתן חשיבות יתרה ללשון החוזה.

46. תזוזה האחרונה (לעת עתה) של מטוטלת פרשנות החוזים, התקיימה לאחרונה, עת חוקק
 ביום 7.1.2026 תיקון נוסף אשר עדכן את לשון [סעיף 25 - חוק החוזים \(תלק כללי\)](#) (תיקון
 מס' 3), התשפ"ו-2026. אציין כי גם תיקון זה אינו חל על החוזה נשוא הדיון, הואיל

ובהתאם להוראת סעיף 2 לחוק זה הוא יחול רק על חוזים אשר נכרתו לאחר התיקון מיום 7.1.26 (עוד נקבע בסעיף 2 זה כי: "לעניין זה יראו חידוש חוזה ככריתתו"). יחד עם זאת, בסעיף בנוסחו באה לידי ביטוי גישתו העדכנית של המחוקק. בהתאם לתיקון זה נוסחו של סעיף 25(א) לחוק החוזים, ממועד התיקון ואילך הוא:

"(1) אופן הפרשנות של חוזה והראיות שיהיו קבילות לפירושו יהיו ככל אשר הסכימו הצדדים; לא הסכימו הצדדים על אופן פרשנות החוזה, יפורש החוזה בהתאם ליתר הוראות חוק זה;

(2) חוזה עסקי שלא נקבעו בו הוראות לעניין אופן הפרשנות יפורש בהתאם ללשונו בלבד, אלא אם כן מתקיים אחד מאלה:

(א) מלשון החוזה בלבד נובעת תוצאה שאינה מתקבלת על הדעת;

(ב) מלשון החוזה בלבד עולה סתירה בין הוראות שונות בו;

(3) חוזה שיש לפרשו בהתאם ללשונו בלבד, בין לפי פסקה (1) ובין לפי פסקה (2), שהתקיימו בו הוראות פסקה (2)(א) או (ב), יפורש בהתאם ליתר הוראות חוק זה ובכלל זה פסקה (4);

(4) חוזה שאינו חוזה עסקי, חוזה אחיד אף אם הוסכם בו אחרת, וכן חוזה עבודה או הסכם קיבוצי יפורשו לפי אומד דעתם של הצדדים, כפי שהוא משתמע מתוך החוזה ומנסיבות העניין; המשקל היחסי שיינתן ללשון החוזה ולנסיבות העניין יתבסס, בין השאר, על שיקולים אלה:

(א) יחסי הצדדים, ובכלל זה פערי מידע או יחסי אמון מיוחדים ביניהם;

(ב) מידת הפירוט של החוזה;

(ג) הניסיון המקצועי של הצדדים והייצוג המשפטי שהיה להם לעניין עריכת החוזה;

(5) לעניין סעיף קטן זה –

(א) יראו צדדים שאינם מיוצגים על ידי עורך דין לעניין עריכת החוזה כצדדים שלא הסכימו על אופן הפרשנות לפי פסקה (1);

(ב) לא יהיה תוקף להסכמה של הצדדים שנוגדת את הוראת סעיף קטן (ב)."

47. כריכוז הסקירה עד לשלב זה ובהשלכה לענייננו – מקום בו עסקין בהסכם עסקי ובמקרה

דן, על פניו זהו ההסכם – הואיל ומדובר בחוזה לאספקת שירותים קבלניים, אשר הצדדים ניסחו אותו באמצעות עורכי דין והוראותיו מפורטות – הרי שהדגש בפרשנות יהיה בלשון ההסכם. בכל הנוגע לפרשנות בהתאם ללשון ההסכם, יש להוסיף ולציין כי במסגרת ההלכה הפסוקה נקבע כי חוזה יש לפרש כחטיבה אחת מבלי לבודד הוראה אחת מתוך הוראותיו. יפות לענין זה קביעות בית המשפט העליון בע"א 554/83 "אתא" חברה לטכסטיל בע"מ נ' עיזבון המנוח זולוטולוב יצחק ז"ל, פ"ד מא(1) 282, 305:

"על אומד דעתם של הצדדים לומד השופט, בראש ובראשונה, מתוך החוזה עצמו. אכן, הוראות שונות של החוזה עשויות להשליך אור על המטרה ועל התכלית של ההוראה החוזית, אשר השופט מבקש לפרש. חוזה הוא מסגרת אינטגרטיבית. חלקיו השונים שלובים ושזורים זה בזה. אבריו השונים משפיעים זה על זה. בפרשנות החוזה יש איפוא, מחד גיסא, להשקיף עליו כעל מכלול, תוך ראייתו הכוללת, ומאידך גיסא,

לבחון את הקשרים בין ההוראות השונות, תוך מגמה לגבש מהן את אומד דעתם של הצדדים. בהקשר זה יש חשיבות רבה למהותה של העיסקה, למבנה המשפטי הכללי שלה ולמטרותיה הכלכליות והחברתיות. כל אלה יש להם השלכה על אומד דעתם של הצדדים".

(ראו גם מיני רבים: [בע"א 5300/92](#) בנק לאומי לישראל נ' "אורות" מושב עובדים של עולי אמריקה להתיישבות חקלאית שיתופית בע"מ, פ"ד נא(5) 273, 284; [ע"א 2308/20](#) פז חברת נפט בע"מ נ' אליהו ממון, בפסקה 65 לפסק דינה של כב" השופטת כנפי שטייניץ (28.8.2022)). פרשנות לשון החוזה כמכלול נועדה לשמור על מערכת האיזונים הפנימית והכלכלית שהצדדים ביקשו להשיג בעת כריתת החוזה. בחינת הקשרים בין ההוראות השונות מאפשרת לפרשן לגבש את אומד הדעת האמיתי, תוך התחשבות במבנה המשפטי הכללי של העסקה ובמטרותיה.

48. משהתוויות ההלכה הפסוקה באמתחתנו אפנה לפרשנות הוראות ההסכם בין הצדדים במקרה דנן. פרשנות אשר תתרכז, כמצוות ההלכה הפסוקה במקרה זה בלשון ההסכם ורק ככל שזו אינה ברורה, תפנה לבחינת כוונות הצדדים המשתקפת בנסיבות החיצוניות להסכם.

49. כפי העולה מטענות הצדדים המחלוקת בין הצדדים התגלעה באשר לשתי סוגיות הקשורות לפרשנות ההסכם או ההתקשרות בין הצדדים. הראשונה, קשורה בשאלה האם חלה על הנתבעת חובה להגן על זהבי בהליכים כפני הרגולטור והשנייה, קשורה בפרשנות סעיף 2.6 להסכם.

50. תחילה אדרש לסוגיה הראשונה בה התגלעה מחלוקת בין הצדדים, הקשורה לפרשנות היקף התחייבות הנתבעת בכל הנוגע להגנה על זהבי בהליכים שונים. בטיעון באשר לסוגיה זו, התמקדו הצדדים בהוראת סעיף 2.7 להסכם ובשאלה האם חלה על הנתבעת חובה להגן על זהבי מכוח הוראת סעיף 2.7 להסכם אם לאו. וביתר דיוק בשאלה - האם הוראת סעיף זה, חלה רק בתביעה כנגד צדדים שלישיים, או שמא בהתאם להוראות סעיף זה, חלה על הנתבעת החובה להגן על זהבי גם בהליכים בפני הרגולטור. תחילת פרשנות סעיף זה בלשונו של הסעיף, המלמדת על פניו כי סעיף זה לפי לשונו אינו מתאים לייצוג בהליכים בפני הרגולטור. כך, הסעיף מדבר - כפי שנטען על ידי הנתבעת בצדק על תביעות - שעה שההליכים בפני הרגולטור אינם מהווים תביעה אלא תלונה או השגה; הסעיף מדבר על תביעות המופנות כנגד התובעים - שעה שההליכים בפני הרגולטור אינם כנגד התובעים, אלא שמדובר בהליכים הננקטים כלפי תחנת הרדיו; סעיף 2.7 מדבר על פסקי דין, שעה שהרגולטור אינו נותן פסק דין; ולבסוף משהסעיף מדבר על כך שתנאי לתחולתו היא מתן אפשרות לתחנה להתגונן בפני התביעה, שעה שמקום בו מדובר בתלונת הרגולטור, זו מגיעה לידי התחנה ולא לידי השדרן ומשכך, ברי כי הוא אינו יכול או צריך לתת לתחנה אפשרות להתגונן בפניה.

על אף לשונו של הסעיף, טוען זהבי כי מכוח סעיף זה מוקנית לו הזכות להגנה בהליכים בפני הרגולטור. טענתו זו משתית זהבי על התנהלות התחנה עד למועד האירוע האחרון,

במסגרתה הקנתה התחנה לזהבי הגנה בפני הרגולטור. אלא שלגישתי בטענתו זו של זהבי נקלע הוא לטעות שורשית. זאת משכפי שנטען על ידי הנתבעת בצדק, בכל ההליכים עד כה, ההגנה אשר נקטה הנתבעת לא הייתה הגנתו של זהבי, אלא על הגנתה שלה, זאת הואיל ומדובר בהליכים אשר ננקטו כנגד התחנה ולא כנגד זהבי. משכך, לא ניתן לראות בהתנהלותה של הנתבעת כמלמדת על פרשנות הסותרת את לשון סעיף 2.7 או מרחיבה תחולתו. ודוקו – אמנם כאשר הנתבעת הגנה על עצמה, היא טענה טענות אשר הלכה למעשה, תומכות או מגינות על אמירות או התנהלותו של זהבי ואולם, היא עשתה כן לא עבור זהבי, אלא בעבור עצמה, משהיא זו אשר עמדה ועומדת בחזית הישירה אל מול הרגולטור ולא זהבי. תימוכין לכך, ניתן למצוא בעדותו של עו"ד סומר בשורות 30-35 בעמוד 20:

”עו”ד אפשטיין: אתה עסקת בלהגן על נתן מול הרגולציה לאורך השנים.

העד, עו”ד סומר: אני הגנתי על התחנה, ועל נתן. כן.

עו”ד אפשטיין: אז התשובה על נתן היא נכונה.

כב” הש” ביבי: כן.

עו”ד אפשטיין: גם הגנת על התחנה, גם על שדרים אחרים הגנת,

העד, עו”ד סומר: בגאווה רבה.”

51. יתרה מכך, תימוכין נוסף לקביעתי זו, ניתן למצוא בכך, שלא תמיד הגנה הנתבעת על אמירותיו של זהבי. כך, עיון במכתבה של הנתבעת לרגולטור, לאחר האמירה הנוגעת לשריפת ערוץ 14, מלמדת כי באותו העניין, לא הגנה הנתבעת על אמירתו של זהבי, אלא גינתה אותה – זאת משלא סברה כי מדובר באמירה לגיטימית (ראו מכתב צלקובניק מיום 13/7/22 נספח 5 לתצהירו). בדומה גם במקרה דנן, הנתבעת הגיבה לפניית הרגולטור ומצאה לגנות את אמירתו של זהבי וביקשה מנימוקים אחרים להקל בעיצום אשר הוטל עליה (ראו מכתב צלקובניק לרשות השניה מיום 1/12/22, נספח 12 לתצהירו). ומה ההבדל בין המקרה האחרון לבין המקרה הקודם ישאל השואל – ההבדל מתמצא בעמדתו של זהבי. כך, במקרה הנוגע לערוץ 14, הסכים זהבי עם הגינוי ועם כך שהאמירה חרגה מהמקובל והמותר ואילו עתה אין הוא מסכים עם עמדתה זו של התחנה.

מהאמור והמפורט עולה כי בכל המקרים בהם הגנה הנתבעת כביכול על עניינו של זהבי אל מול הרגולטור, לא עשתה כן מתוך התחייבות חוזית או כלשהי כלפי זהבי, אלא מתוך אינטרס שלה להגן על עצמה אל מול הרגולטור. משכך, הרי שעל פניו אל מול לשונו הברורה של ההסכם, לא עומדת בהקשר זה, התנהלות של הנתבעת התומכת בטענתם של התובעים בדבר זכותם להגנה אל מול הרגולטור. יתרה מכך ואף חשוב מכך – הלכה למעשה, לא מצאתי רבותא בטענת זהבי ובהתאם לה שומה היה על הנתבעת להגן עליו אל מול הרגולטור. זאת בשים לב לכך שממילא לא מדובר בהליכים שמופנים כלפי זהבי או שיש להם השלכה על זהבי. זאת ועוד, על פניו בפועל קצפו של זהבי לא יצא על כך שהנתבעת לא הגנה עליו בהליכים אלו, אלא על העמדה שנקטה הנתבעת כלפיו. ובכלל כך - בדרישתה במסגרתה טענה כי עליו להישמע להכרעתה, כי עליו להתנצל על אמירתו, כי עליו להפקיד בידיה בטוחות לכך שבעתיד לא תשנה התנהלותו

1 כאמור ולבסוף כי יושעה כל זמן שלא יסכים לדרישותיה אלו. התנהלות אשר ממילא תבחן
2 בהמשך.

3
4 52. מכאן אפנה לסוגיה המרכזית בין הצדדים, הקשורה בפרשנות סעיף 2.6 להסכם. במסגרת
5 פרשנות סעיף זה, אדרש להיקף תחולתו, כמו גם לשאלה האם הצעדים בהם נקטה הנתבעת
6 במקרה דנן, הולמים את פרשנותו של סעיף זה.

7
8 אפתח ברישא לסעיף 2.6. הרישא לסעיף 2.6, עוסקת בכפיפות התחנה להוראות הדין ובכלל
9 כך, גם לכללים אשר נקבעו על ידי הרגולטור ובחובה המוטלת גם על השדרן לשמור על
10 הוראות אלו. על התחייבות השדרן הקבועה בתחילת סעיף זה, אין הצדדים חלוקים. כך
11 בהקשר לכך העיד זהבי בעמוד 40 שורות 32-33 :

12 "העד, מר זהבי: גברתי אני אהיה שקרן אם אני אגיד שאני לא יודע שאני כפוף בגלל
13 שזה מה שקורה,"

14 וכן, בעמוד 42 שורות 14-16 :

15 "העד, מר זהבי: מתוקף העובדה שאני עובד במקום מוסדר שהוא כפוף לכללים על
16 הפועל היוצא של זה שגם אני אמור להיות כפוף לכללים אפילו שאם אני לא מסכים
17 איתך בחלק מהמקרים."

18
19 עוד העיד זהבי על האופן בו מתנהלת התכנית בשגרה. כך, בעמוד 39 שורות 29-34 :

20
21 "העד, מר זהבי: אני לא חולק אני רק אומר לך שוב מה שאמרתי קודם אני מנסה להבין
22 אם אתה מתאר לעצמך שאני יושב עם ספר כללי הרגולציה,
23 עו"ד אברמוב: לא.

24 העד, מר זהבי: בזמן התוכנית, זאת תוכנית ספונטנית מאוד אנרגטית מאוד נסערת
25 אנשים באים ומעלים את הקשיים הנוראיים בחייהם ולפעמים כן נפלטים דברים
26 שאולי אינם עומדים בערימת החוקים האלה של הרגולציה.

27 וכן, העיד בעמוד 40 שורות 12-15 :

28 העד, מר זהבי: אני חוזר ואומר לך שבתוכנית שכזו לפעמים הטורים עולים ובאמת
29 אני אומר את האמת מה לעשות לא לנגד עיני כללי הרגולציה באותו רגע.

30 עו"ד אברמוב: ואחר כך בדיעבד?

31 העד, מר זהבי: אחר כך בדיעבד זה סיפור אחר."

32 הצדדים אף אינם חלוקים בשאלה מי היא ההנהלה במועדים הרלוונטיים. כך משורה 31
33 בעמוד 17 ועד לשורה 3 בעמוד 18, אישר זהבי כי מי שניהל את התחנה בזמן השעיתו היה
34 צלקובניק.

35 53. אלא שהמחלוקת בין הצדדים נסבה על הסיפא לסעיף זה ובהתאם לה :
36 " לצורך קיום האמור לעיל מתחייב הקבלן, בין היתר, לעיין ולהתעדכן מעת לעת
37 בפרטי הדינים והנהלים המחייבים המרוכזים בתיק הדינים המצוי במשרדי החברה,

ולהתייעץ, לפי הצורך, עם הנהלת התחנה בכל הקשור למתן השירותים לאוד האמור לעיל. בכל מקרה של ספק בקיום הדינים והנהלים המחייבים מחוייב הקבלן להביא הענין לידיעת הנהלת החברה ולקבל הנחיותיה והכרעתה בנדון.

את המחלוקת באשר לסעיף זה היטיב לדייק בא כוח הנתבעת, בעת חקירתו הנגדית של זהבי בעמוד 47 שורות 11-14 כדלקמן:

"עו"ד אברמוב: השאלה שלי היא כזו, כשאין הסכמה על מהות האמירה אם היא תקינה או לא, מי מכריע במחלוקת בשאלה הזאת? מי נותן את ההנחיות לפי המסגרת החוזית שאתה מחויב לה?"

דיוק המחלוקת בין הצדדים המתמקדת בסיפא לסעיף זה, מלמד כי זו נסבה על מקרה בו מדובר באמירה אשר בדיעבד, קרי לאחר שנאמרה, לא קיימת הסכמה בין השדרן לבין התחנה באשר לשאלה האם היא מהווה הפרת הרגולציה אם לאו. אשר לאמירה כזו, המחלוקת מתמקדת בשניים - ראשית, בשאלה האם הכרעת התחנה היא שתקבע - במישור היחסים החוזיים בין הצדדים - כי השדרן הפר את הוראות הדין וכפועל יוצא מכך את החוזה באמירתו. שנית, האם מקום בו קיימת מחלוקת כאמור - חלה על השדרן החובה לקבל את הנחיות התחנה ובגדר כך, האם התחנה מוסמכת - לפי הוראות ההסכם או הדין - ליתן לשדרן כל הנחיה. ולבסוף, האם מוסמכת היא בגדרם של ההסכם או הדין להשעות את השדרן ככל שלא יקיים אחר הנחיותיה ודרישותיה.

54. קביעה באשר לפרשנות ההסכם בשני היבטים אלו, תחילתה בבחינת לשון הסעיף. בכל הנוגע ללשונו של הסעיף, הנני סבורה כי על פניו וכפי שיפורט להלן, במקרה בו מדובר באמירה אשר טרם נאמרה - כגון, במקרה של תכנית המוקלטת מראש וניתנת לעריכה, או במקרה בו שדרן מתלבט בשאלה האם לשדר דבר מה אם לאו - חלה ההוראות סעיף זה והשדרן יהיה כפוף להכרעת והנחיות התחנה בכל הנוגע לכך. אלא שלגישתי, לשונו של הסעיף מלמדת כי זהו המקרה בו תהיה לו תחולה (קרי מקום בו מדובר ב"חוכמה מראש") וביתר דיוק כי הוראת סעיף זה לא תחול במקרה בו האמירה כבר נאמרה (קרי במקרה בו עסקין ב"חוכמה בדיעבד") ולמצער לא בכל הנוגע להכרעת התחנה בשאלה האם האמירה הפרה כשלעצמה את הוראות הרגולציה ובכך הפר השדרן את הוראות ההסכם. כהשלמה, בכל הנוגע להנחיות התחנה - נכונה אני לקבל פרשנות ובהתאם לה, התחנה מוסמכת ליתן לשדרן הנחיות באשר לטיפול בסיטואציה אשר נוצרה ואולם - ככל שהשדרן אינו מוכן לקבל הנחיותיה אלו, בנסיבות בהן טוען הוא כי לא הפר את הוראות הדין - אין לתחנה אלא את הכלים שמקנים לה החוזה או הדין. באשר למקרה דנן - לגישתי הסנקציה אשר יכולה התחנה לנקוט במקרה זה היא ביטול החוזה והורדת השדרן משידור - הא ותו לא.

55. אפתח בשאלה האם לתחנה זכות ההכרעה בקביעה כי אמירת השדרן מהווה הפרת הרגולציה ומשכך גם הפרת ההסכם בין הצדדים. על שאלה זו יש להשיב לגישתי בשלילה. זאת ראשית הואיל והנני סבורה כי מתוך לשונו של סעיף 2.6 ניתן ללמוד כי זכות ההכרעה ניתנה, מקום בו מדובר באמירה צפויה ולא מקום בו מדובר בבחינה בדיעבד של שאלת

1 הפרת הדינים וההסכם ויתרה מכך, הואיל והדעת אינה נותנת כי במישור יחסים בין
2 צדדים, תהיה לצד זכות הכרעה בשאלה האם הצד השני הפר את ההסכם אם לאו מבלי
3 שזכות כזו תגולם מפורשות במסגרת ההסכם.

4
5 כך וביתר פירוט - בכל הנוגע ללשון הסעיף, הרי שסעיף 2.6 מדבר על פנייה של שדרן,
6 במקרה של ספק להנהלה לשם קיום התייעצות וכן, על הבאת המקרה בפני ההנהלה וקבלת
7 הנחיותיה בעניין. הנה כי כן, על פניו עולה מדובר בייעוץ מראש ולא בדיעבד עם הנהלת
8 התחנה. יתרה מכך, בהינתן שמדובר ביעוץ אשר מדבר על צפיית פני עתיד, על פניו ההכרעה
9 המדוברת נסבה על השאלה האם לשדר או לא. אלא שבמקרה דנן, כאמור השאלה שונה
10 והיא - האם במקרה בו כבר נאמרה האמירה, הכרעת הנהלת הנתבעת היא המכרעת - לא
11 בכל הנוגע לשאלה אם לשדר או לא - אלא בנוגע ליחסי הצדדים. קרי השאלה כאן היא
12 האם ההנהלה תהיה זו אשר דעתה תכריע בשאלה האם בעצם ביצוע האמירה הפר השדרן
13 את כללי הרגולציה וכפועל יוצא מכך, אף את מחויבותו לשמור עליהם. כאמור לגישת
14 הנתבעת, התשובה לשאלה זו היא בחיוב ולגישתה, היא זו אשר תכריע בשאלה האם הפר
15 השדרן את כללי הרגולציה ומכך אף הפר את החוזה בין הצדדים. על פרשנותה זו של
16 הנתבעת ניתן ללמוד מעדות עו"ד סומר אשר העיד בעמוד 16 שורות 16-31:

17 "ולגבי העורך הראשי, יש, אם אתה שואל אותי שאלה משפטית אז אני אשיב לך
18 בצורה המשפטית, יש גם נוהג, נוהג ענפי ונוהג בין הצדדים, והנוהג הענפי בענף
19 התקשורת הוא שהעורך הראשי כשמו כן הוא, עורך ראשי. רשאי לערוך את התכנים
20 בהתאם להבנתו. עכשיו צריך להבין שרדיו הוא קצת שונה מהעולם של עיתון, של
21 עיתון של פעם בעיקר, שבו הטקסט היה מגיע מהכתב אל העורך והעורך היה אכן
22 עורך אותו. ברדיו שהוא מדיום של שידור חי רוב הזמן, חלק מהעריכה מתבצעת
23 בדיעבד. וזה מקרה קלאסי של עריכה בדיעבד, בדיוק כמו שהיה המקרה הקודם.
24 עכשיו לא היה פה שום דבר שונה מההתנהלות מול נתן במקרים קודמים ומול המון
25 שדרים אחרים עד עצם היום הזה.

26 כב"ש" ביבי: אז האינסטנציה של העורך הראשי כאחראי על חופש הביטוי
27 והיקף חופש הביטוי היא משהו שנלמד לדידך מכוח נוהג? כי אתה נותן לו בעצם,
28 אתה אומר, לא סתם העורך הראשי, הוא בעצם האינסטנציה הסופית מבחינת התחנה.
29 העד, עו"ד סומר: יש גם פסיקה בנושאים האלה גברתי,"

30
31 בדומה העיד עו"ד סומר בשורות 25-28 בעמוד 15:
32 "העד, עו"ד סומר: מי שקובע בעיניי בתוך כלי שידור את גבולות חופש הביטוי
33 הפנימיים זה העורך הראשי של התחנה. או-קיי? זאת תפיסתי. ומעליו הרגולטור.
34 מכיוון שמדובר בכלי שמפוקח ברגולציה. גם הרגולטור וגם העורך הראשי של התחנה
35 קבעו במקרה הזה שהאמירה חרגה מגבולות חופש הביטוי."

36
37 56. אציין כי על אף שכאמור בעדותו העיד עו"ד סומר כי קיימת פסיקה ובה גילום לנוהג
38 ובהתאם לו, העורך הראשי יהא זה אשר יחליט האם אמירה מפרה או לא מפרה את
39 הוראות הרגולציה, הרי שבמסגרת סיכומיה לא הפנתה הנתבעת לעניין זה ולו לפסק דין

1 אחד. יתרה מכך, בדיקת הפסיקה מלמדת כי במסגרתה, נקבעה אמנם סמכותו של העורך
2 באשר לתכנים או לתכניות מראש ואולם, לא קיימת במסגרת ההלכה הפסוקה, כל קביעה
3 ובהתאם לה – מוסמך העורך להכריע בדיעבד, באשר לשאלה האם הוראה מפרה את
4 הוראות הרגולציה ובהלימה לכך כי השדרן הפר את הוראות הרגולציה ואת הוראות
5 ההסכם בינו לבין התחנה – כפי הנסיבות במקרה דנן. כך לסוגיית היקף סמכותם של העורך
6 הראשי ותחנת שידור, נדרש בית המשפט העליון [בבג"ץ 8707/08 דוד אלהרר נ' יצחק](#)
7 טוניק – מפקד גלי צה"ל, בפסקה 22 (30.06.2010). באותו העניין נדון מקרה בו הנהלת
8 גלי צה"ל החליטה להוריד תכנית מלוח השידורים והציעה למגיש התכנית משבצת שידור
9 אחרת. הנסיבות – שונות מהמקרה דנן ויחד עם זאת, ניתן ללמוד מהן על ההתוויות באשר
10 ליחסי התחנה והשדרן. כך באותו העניין, נקבע על ידי בית המשפט העליון כי:

11 "הנהלת גלי צה"ל היתה רשאית, במסגרת סמכויותיה, להביא לשינוי בתפיסת מבנה
12 השידורים, לערוך שינויים והסבה של תכניות, ואף להחליף מגישי תכניות, כדי לרענן
13 את תכניות השידורים, ואף להביא רוח חדשה ואחרת במבנה התכניות וסגנון. ביזה
14 של ההנהלה היה לשנות את דרך עיצובן של התכניות מבחינת התכנים, הסגנון,
15 הגישה, הטעם, סדרי העדיפויות, והמינונים. שינוי אופייה של תכנית ערב יום שישי
16 הונחה משיקול ענייני, והרעיון לעצב תכנית אקטואליה חלופית שתתבסס על דו-שיח
17 בין שני אנשים או יותר, גם הוא שיקול מקצועי סביר המתבסס על טעמים שלגופם
18 של דברים. העותר, משיקוליו הוא, סירב לקבל את דין ביטול תכניתו, וכפר במרותו
19 של הגורם המקצועי הממונה עליו, שלו נתונה סמכות ההחלטה. דחיית החלופות
20 שהוצעו לו על אתר, ופתיחה בחזית עימות פומבית עם התחנה וראשיה, תוך ניצול
21 המיקרופון הציבורי והתקשורת הכתובה להשמצתם ולפגיעה בכבודם, הן עצמן
22 עשויות היו לשמש עילה להפסקת הקשר המקצועי של התחנה עמו. אולם גם בנסיבות
23 מורכבות אלה, היתה הנהלת התחנה נכונה, בכפוף להתנצלות, ליצור המשכיות
24 מסוימת בהעסקת העותר, שתאפשר לו להשתלב בשידורי התחנה במתכונת כזו או
25 אחרת בעתיד, אך הוא סירב לכך. בנסיבות שנוצרו, לא היתה כל חובה על התחנה
26 ועל מפקדה להמשיך להעסיק את העותר במסגרת שידורי התחנה, בכל הקשר שהוא."

27
28 אשר לטענה בדבר מימוש חופש הביטוי באופן הפרטי של השדרן, הוסיף בית המשפט
29 העליון וקבע בסעיף 23 לפסק הדין כי:

30 "אשר ל"פן הפרטי" של חופש הביטוי, אין עומדת לפלוני זכות בלתי מוגבלת בזמן
31 להמשיך ולשדר תכנית באמצעי שידור ציבורי. קיומו של חופש ביטוי אין פירושו כי
32 כל אמצעי אפשרי למימוש חופש הביטוי פתוח לעולם בפני הפרט ללא הגבלה (פרשת
33 המפקד הלאומי, פסקה 19 לפסק דיני). דין זה חל על עניינו של העותר."

34
35 הנה כי כן, גם ההלכה הפסוקה עסקה בהחלטת ההנהלה המוחלט מכאן ואילך ואמנם
36 קבעה כי בכל הנוגע ללוח השידורים או לתכנים מכאן ואילך - להנהלת התחנה סמכות אשר
37 ניתן להגדירה כמכרעת. אלא, שאין בפסיקה כל קביעה הנסבה על מקרה בו קיימת מחלוקת
38 בדיעבד בדבר אמירה זו או אחרת ובשאלה האם הנהלת התחנה היא זו אשר תקבע האם

מדובר באמירה החוסה תחת חופש הביטוי או שמא מפרה את כללי הרגולציה, במסגרת היחסים בינה לבין השדרן.

57. כריכוז – לגישתי לשון החוזה במקרה דנן, מלמדת על פניו על כך שהסיפא לסעיף 2.7 וזכות ההכרעה המסורה לתחנה, חלה על מקרה בו ניתן מראש למנוע את האמירה ולא על השאלה האם מהווה האמירה הפרה של הדין ושל ההסכם. נוסף על כך, אינני סבורה כי הוכח קיומו של נוהג במקרה הספציפי – המרחיב את היקף שיקול דעתה המוחלט של התחנה והכרעתה. בנסיבות אלו, אינני סבורה כי ניתן לאפשר – בלא עיגון כלשהו – קביעה דרקונית ובהתאם לה לנתבעת תהיה הזכות להכריע בשאלה האם הפר השדרן את כללי הרגולציה ובפועל יוצא מכך, האם הופר ההסכם בין הצדדים אם לאו.

58. בהתאמה, הרי שבניגוד לטענתה של הנתבעת כפי המפורטת בסיכומיה, השאלה האם הפר זהבי את ההסכם בין הצדדים באמירתו, אינה מתחילה ומסתיימת בהכרעת התחנה, אלא שיש מקום לבחון האם בפועל הפרה האמירה את כללי הרגולציה. דא עקא, שלאור פרשנות הנתבעת ולפיה היא בעלת זכות ההכרעה בשאלה האם הפר זהבי את הוראות הרגולטור אם לאו – פרשנות אשר אינני מוצאת לקבל כפי שפורט – לא טענה הנתבעת בסיכומיה כל טענה הנוגעת לאמירה גופה. קרי לא נדרשה כלל לשאלה האם אמנם מדובר באמירה המהווה הפרת הוראות הרגולטור אם לאו. ודוקו – אמנם בסיכומיה טענה הנתבעת כי מדובר באמירה שאינה מקובלת, החורגת ממסגרת המותר ואולם, לא פירטה לא מיני ולא מקצתי איזה הוראות חוק הפרה אמירה זו ובמה בדיוק הפרה את הוראות הרגולטור. בנסיבות אלו, משנקבע על ידי כי אין לקבל את טענת הנתבעת ובהתאם לה הוראת סעיף 2.6 מקנה לה את זכות ההכרעה הבלעדית באשר לשאלה האם הופרה הוראת הרגולציה אם לאו – ומשכאמור הנתבעת לא הבהירה איזה הוראה הופרה באמירה – דין טענתה ולפיה הפר זהבי את הוראת סעיף 2.6 ההסכם בין הצדדים, הואיל והפר את הוראות הרגולטור – להידחות.

59. לשם שלמות היריעה, אציין כי מסקנתי זו נתמכת גם מהעדויות אשר נשמעו בהליך, מהן עולה כי שמיעת האמירה בכללותה, בקונטקסט המלא שלה, מלמדת כי בדבריו לא פגע זהבי ב"קדושי ישראל" או בציבור הדתי בכללותו. אלא שבאמירתו – אשר נאמרה בעקבות ידיעה ובהתאם לה 174 קשישים נמצאו גלמודים ללא רוח חיים בבתייהם – העביר זהבי ביקורת כלפי חוסר המעש של פוליטיקאים, אשר לגישתו של זהבי, תחת לפעול מטיפים רק לשמירה על הדת ומשכך, הוסיף ואמר כי באותה מידה יכולים הם לתלות עצמם עם התפילין שלהם. בהקשר זה במסגרת עדותו העיד זהבי בשורות 23-27 בעמוד 25 :
 "העד, מר זהבי: הדרישה שלו שאני אתנצל הרגשתי שאין לי על מה להתנצל והוא גם מוציא דברים מהקשרם הוא לא התייחס לכל הדברים שאמרתי כי אז ההקשר היה מובן והפך אותי לשונא יהודים ושונא דת דבר שגרם לי לקבל איומים, לחטוף מכות פעם אחת ושוב אני נזהר בלשוני אבל הוא לא היה דמות שאיתו הייתי יכול להתייעץ כי הוא לא היה איש מקצוע."
 כן העיד זהבי בשורות 1-2 בעמוד 28 :

1 "העד, מר זהבי: אני חשבתי שהיא לא הייתה מוצדקת ואני לא חוזר בי מדברים שאני
2 מאמין בהם."

3 ולבסוף, בשורות 33-30 בעמוד 46 :

4 "העד, מר זהבי: אני אענה לך בפעם ב-12 סתם אמרתי 12 שלא חשבתי שיש מקום
5 להתנצל על כך שאני נאבק למען 174 אנשים שמתו מהיפותרמיה רעב ושהדברים
6 שאמרתי הוא כותב שאני מבזה את קודשי הדת זה שקר דעתי לשון הרע לא רק שנייה
7 אני אומר לך,"

9 תימוכין לטענתו זו של זהבי ולכך ששמיעת הדברים בקונטקסט כולו מלמדת כי אין בהם
10 כדי להפר את הדין, ניתן למצוא בעדותו של צלקובניק, מטעם הנתבעת עצמה. בעדותו
11 התחמק מר צלקובניק ממענה ישיר לשאלה האם שמיעת הדברים בקונטקסט אמנם
12 מלמדת כי אין פגיעה כנטען ואולם, מעדותו עולה כי בפועל כך הוא סבור. כך, בעמוד 87
13 שורות 14-3, העיד צלקובניק :

14 "העד, מר צלקובניק: ראשית אגיד כעורך סוגים רבים של תוכן ב-25 השנים
15 האחרונות שלו משמיעים אני אומר את זה לבית המשפט הנכבד לו משמיעים קטעים
16 של 6 דקות 10 דקות 12 דקות תמיד קונטקסט כזה או אחר יכול להישמע אחרת אבל
17 זה כבר ענייני עריכה וזכותו של אדוני להשמיע זה היה בשולי הדברים לשאלתך
18 החלק הסופי הסוף הסוף מה שאחר כך גם בעידן הרשתות החברתיות הופץ נגזר
19 נשלח בווטסאפ הופץ לכלל המדינה יצר גלים מיד לאחר שידורו של תגובות אין
20 סופיות שדיברו על הכללות ציבוריים, אנטישמיות לדידם של הפונים וכל מיני פגיעה
21 בסממני קודש ובראשם הנחת תפילין שאם אדוני היה גם מציג את הווידאו שמגיע
22 למאות אלפי צופים מהרדיו ומכלל כלי התקשורת שהתוכנית מופצת היו רואים שמר
23 זהבי עשה תנועה סביב התפילין ועשה כאילו הוא כורך אותם ותולה את עצמו מה
24 שלא תרם לאירוע."

26 ריכוז האמור מלמד כי לא הוכח שאמירתו של זהבי אמנם הפרה את הוראות הרגולציה
27 הרלוונטיות ויתרה מכך, על פניו שמיעתה בקונטקסט מלמדת כי היא מהווה מימוש של
28 חופש הביטוי. לאור האמור הנני קובעת כי בעצם אמירתו כשלעצמה לא הפר זהבי את
29 הוראות ההסכם בין הצדדים.

31 60. אלא שאף בקביעה זו לא תם הדיון, הואיל ושאלה נוספת היא האם בנסיבות אלו, שומה
32 על זהבי לקבל את הנחיותיה של התחנה וביתר דיוק האם במקרה דנן, ההנחיות אשר ניתנו
33 על ידי התחנה באו בגדר האפשרויות העומדות לה במסגרת ההסכם. אשר לשאלה זו, הרי
34 שאפתח ואציין כי - בכל הנוגע להנחיות אשר רשאית התחנה ליתן - נכונה אני להניח כי
35 סעיף 2.6 יכול להכיל מבחינת לשונו, קביעה ובהתאם לה התחנה מוסמכת להנחות את
36 השדרן לקיים מכאן ואילך, אחר הוראות כאלו ואחרות בכל הנוגע לתוכן דבריו. אלא
37 שהמחלוקת במקרה דנן, אינה באשר להנחיות באשר לתוכן הדברים מכאן ואילך, אלא
38 שהיא מתמקדת בשאלה האם זכאית התחנה לדרוש מהשדרן לקיים כל הנחיה שתניתן על
39 ידה והאם יכולה היא לנקוט, ככל שהוא מסרב לכך, בכל סנקציה שתבחר. בכלל כך, האם

מוסמכת התחנה לדרוש כי השדרן יתנצל על דברים אשר אינו סבור כי יש מקום להתנצל בגינם; האם מוסמכת היא להשעות את השדרן לזמן בלתי מוגבל, מבלי לשלם לו את שכרו; ונוסף על כך, האם מוסמכת היא לדרוש כתנאי לחזרתו לעבודה – הפקדת בטוחות כספיות והתחייבות לנשיאה במחצית מהעיצומים אשר יוטלו על התחנה בגין דברי השדרן בעתיד. דרישות אלו, הן הדרישות אשר נדרשו על ידי הנתבעת מאת זהבי. זאת כעולה מפורשות ממכתב עו"ד סומר מיום 5.2.23 (נספח 6 לתצהיר עו"ד סומר). במסגרתו רוכזה עמדת התחנה באשר לתנאים לחזרת זהבי לעבודתו כדלקמן:

1. "דרישה שנתן יתנצל באופן חד משמעי על דבריו. (זהו נוסח המקובל עלינו - מוכנים לשקול נוסח אחר שיהיה מקובל):

"בתאריך 13 בנובמבר, במסגרת ביקורת על נציגי ציבור, אמרתי כי הייתי שמח לו כמה מהם היו קושרים את התפילין לגרון שלהם ותולים עצמם מרוב שהם לא עושים כלום. בעקבות הדברים, החליטה הנהלת התחנה להרחיק אותי מהמקורפון עד להודעה חדשה. אני מבין שאופן הניסוח שלי של דברים אלו יצר סערה ופגע ברגשותיהם של רבים מהמאזינים ומהציבור. לאחר מחשבה, אני מצר על הבחירה בשימוש בביטוי זה, והחלטתי להתנצל על הדברים הפוגעניים."

2. שההתנצלות תהיה מוקלטת מראש וההקלטה תאושר על ידי הנהלת התחנה. נתן יתחייב (בכתב) כי לא תהיה לאחר מכן הכחשה שלא באמת התנצל וכדומה כפי שקרה אחרי התנצלות שערך 14 יישרף על יושביו, או כל נסיון שלו להמעיט ממשמעותה של ההתנצלות.

3. נתן יתחייב (בכתב) כי הוא מכיר בסמכות ההנהלה והעורך הראשי, וכי כמקובל בשוק

התקשורת בכלל וברדיו האזורי בפרט, במקרים אשר לפי החלטת העורך הראשי דבריו חצו קוים אדומים - והעורך הראשי יורה לו לחזור בו ו/או להבהיר ו/או להתנצל - הוא יעשה זאת ללא עיכובים וויכוחים.

...

4. שנתן ישוב ויאשרר את חובתו (הקבועה בהסכם) לשמור על כללי הרשות השניה, ובמקרה שהוא יפר אותם וייפסקו לתחנה קנסות בשל כך, נתן יתחייב לשאת ב-50% מהקנסות שיוטלו על התחנה בגין התבטאויותיו."

61. הנני סבורה כי בדרישות אלו חרגה הנתבעת מהמסגרת המותרת בהסכם בין הצדדים או

המותרת על פי הדין. זאת הואיל וגם ככל שלצרכי הדיון נכונה אני להניח כי הנתבעת רשאית לדרוש כי השדרן יתנצל (קרי נכונה אני לראות בהתנצלות כחלק מהנחיות לשידור מכאן ואילך) - גם מקום בו הצדדים אינם רואים עין בעין באשר לתוכן דברי השדרן - הרי שלגישתי, ככל שהשדרן מסרב להתנצל, לכל היותר זכאית הנתבעת להפסיק את החוזה ואולם, היא אינה יכולה להוסיף על תנאים תנאים אשר אינם קיימים בו. בכלל כך, הנתבעת אינה זכאית להורות על השעית זהבי לתקופה שאינה מוגבלת או להורות על הפקדת בטוחות כספיות בידיה - זו גם זו מהוות שינוי תנאי ההסכם ומשכך, הצעה חדשה להסכם - אשר לא ניתן לכפותה על השדרן. במאמר מוסגר אציין כי ממילא במקרה דנן לא נכונה

הייתה הנתבעת להסתפק בהתנצלותו של זהבי בלבד ומשכך, אינני נדרשת לשאלה האם ככל שהנתבעת הייתה מתנה חזרתו של זהבי לעבודה רק בהתנצלות, הייתה דרישתה זו באה בגדר אמות זכויותיה לפי ההסכם. כך משורה 38 בעמוד 35 ועד שורה 4 בעמוד 36, העיד עו"ד סומר:

"עו"ד אפשטיין: זאת אומרת שלא הסתפקתם רק בהתנצלות, אם הוא היה מתנצל ואומר "אסור להגיד דברים כאלה וקודשי ישראל" זה לא היה מספיק. הוא היה צריך גם להביא לכם ערובות שונות לצורך הבטחה, מהפעם הבאה שהרשות השנייה (לא ברור).

העד, עו"ד סומר: רצינו לנקוט, למצוא דרך שבה לא כל 4 חודשים נהיה באותו אירוע. זאת הייתה המטרה."

משהאמור הובהר אפנה לבחינת חוקיות הסנקציה בה נקטה הנתבעת - השעיית זהבי והתנאי אשר העמידה לחזרתו לעבודה לבד מהתנצלות - הפקדת בטוחה או התחייבות כספית לשיפוי בגין מחצית מהעיצומים אשר יוטלו עליה בעתיד.

62. אפתח בהשעיית זהבי מתפקידו - על המקורות האפשריים להשעיה העיד עו"ד סומר משורה 16 בעמוד 9 ועד לשורה 15 בעמוד 10, כדלקמן:

"המונח השעייה יש לו 3 אפשרויות שונות לתפוס אותו, או-קיי? ואני מצליח לענות לך את התשובה המלומדת בגלל שחשבתי על השאלה הזו לפני כן אז אני אומר את זה בגלוי, או-קיי? יש פה 3 דברים ששניים מהם קצת חופפים. הדבר הראשון שהוא אילו היינו בעולם של של יחסי עובד מעביד יש נושא של השעיית עובד ע"י מעבידו ושם יש פרוצדורות מסוימות לעניין הזה, זו לא הסיטואציה כי אנחנו לא בעולם של עובד מעביד, או-קיי? זו נקודה ראשונה. הנקודה השנייה שבה אפשר לדבר על השעייה היא במישור הרגולטורי. היו לנו מקרים קודמים, לרבות עם נתן, שנתן הושעה או ע"י התחנה או בדרישה של הרשות השנייה, שני הדברים קרו בעבר. והדבר השלישי הוא שכאשר צד שמתקשר בהסכם סבור שההסכם הופר הפרה יסודית, אז הוא צריך להתגונן נגד המשך הפרות יסודיות. וזה מה שקרה במקרה הזה, ובעצם במקום שבו לצד הייתה הזכות, שגם אתה מסכים איתה אולי, אם הבנתי נכון את שאלתך אולי לבטל את החוזה עקב טענה להפרתו היסודית, סעד של השעיה עד שפותרים את הבעיה הוא קטן יותר. זאת אומרת השלם מכיל, בעיניי, השלם מכיל את המופחת מזה. והדבר הראשון שאתה עושה כשקורית לך מבחינתי סוג של תאונה, האירוע הזה היה אירוע תאונתי. והוא אירוע תאונתי שני בתוך תקופה קצרה כי היה לנו את עניין ערוץ 14 שאני מניח עלה בחקירות קודמות ובית המשפט הנכבד מודע אליו. כאשר זה קורה הדבר הראשון שאתה עושה, כמו כשיש לך עובד שמסתבר שעושה, שיש איתו בעיה או ציוד שעושה איתו בעיה, הדבר הראשון אתה מפסיק. ואתה מנסה להסדיר את הדברים הלאה. זו הייתה תחילתה של ההשעייה. ז"א היא נבעה במקרה הזה משתי הסיבות. הסיבה הראשונה כפי שגם מופיע בהתכתבויות שנמצאות בתיק, התחנה ענתה לרשות השנייה שהיא השעתה את השדרן. וזה היה

חלק מהשיקולים שהרשות השנייה ציינה כהתייחסות לעונש המופחת. והנקודה
השנייה התחנה ביקשה גם בעקבות עניין ערוץ 14 להגיע לוודאות מסוימת או
להפחתת הסיכון שאירועים כאלה יקרו בהמשך וביקשה לנהל דיון ולהחזיר אותו
לשידור רק לאחר שהנושא הזה מוסדר. "[ההדגשות שלי ל.ב.]

ברישא לדברי עו"ד סומר, קרי באפשרות הראשונה המוצגת על ידו, יש ממש – אמנם,
השעיה ככלל היא סעד זמני וכלי משמעותי מובהק, המוסדר בחקיקה ובהסכמים קיבוציים
בתחום יחסי העבודה, כגון בהוראות [סעיפים 46א"ו-47 לחוק שירות המדינה \(משמעת\)](#),
[תשכ"ג-1963](#), המאפשרות להשעות עובד מדינה שהוגשה נגדו קובלנה או שנפתחה נגדו
חקירה פלילית. כלי זה אינו קיים מטבעו בחוזה קבלני מסחרי רגיל (שהצדדים אינם
חלוקים כי הוא החוזה במקרה דנן – ראו עדותו של צלקובניק בשורות 14-16 בעמוד 80
ובהתאם לה יחסי עבודה אינם קיימים כאן), אלא אם הוסכם עליו במפורש. זאת הואיל
ובניגוד לחוזה עבודה המאופיין בכללים קוגנטיים ובכללים משמעתיים חד-צדדיים, חוזה
קבלנות כפוף לדיני החוזים הכלליים ולחוק חוזה [חוק חוזה קבלנות, תשל"ד-1974](#) (להלן: "[חוק חוזה קבלנות](#)"). במקרה של הפרה או "פגם" בביצוע המלאכה, התרופות העומדות
למזמין מוגדרות בחוק (כגון תיקון הפגם, ניכוי מהשכר או ביטול) ואינן כוללות סעדים
משמעתיים של השעיה, אלא אם כן הצדדים התנו על כך במפורש בחוזה (ראו [סעיפים 13-4 לחוק חוזה קבלנות](#)). כך, בספרם של איל זמיר, מרדכי א"ר אבילור, גבריאלה שלו הפירוש
הקצר לחוקים במשפט הפרטי (1996) | [חוק חוזה קבלנות, תשל"ד-1974](#) בעמוד 567
הבהירו המחברים כי:

"ישנן זיקות שונות בין [חוק חוזה קבלנות](#) לבין דינים אחרים בתחום החוזים. ראשית,
בנושאים כמו כריתת חוזה, פגמים בכריתה, צורת החוזה, ריבוי חייבים ונושים,
והתרופות העיקריות בשל הפרת החוזה, יחולו [חוק החוזים \(חלק כללי\)](#) וחוק
התרופות, בכפוף או בהתחשב במעט ההוראות המיוחדות המצויות [בחוק חוזה
קבלנות](#)".

בהתאמה, אי עמידה בחיובים נשוא הסכם הקבלנות, מהווה הפרת חוזה המקנה תרופות
חוזיות רגילות, להבדיל מהפרת משמעת בחוזה עבודה המאפשרת נקיטת סנקציות אישיות
כגון השעיה.

63. במקרה דנן, אין חולק כי סעד ההשעיה אינו קיים במסגרת ההסכם ונוסף על כך, אין הוא
קיים במסגרת דיני החוזים הרגילים. אלא שלטענת הנתבעת, כעולה מעדותו של עו"ד סומר
- הנוהג בין הצדדים איפשר לה לנקוט בסנקציה זו ונוסף על כך, טענה היא כי הואיל
ובהתאם להסכם זכאית היא להורות על ביטול ההסכם, הרי שמשעיה מהווה סעד פחות
דרקוני, זכאית היא לנקוט בהשעיה כסעד ביניים. טענותיה אלו של הנתבעת אינני מקבלת.

כך וראשית, בכך הנוגע לטענת הנתבעת ולפיה ניתן ללמוד מהנוהג בעבר בו השעתה את
זהבי מתפקידו, כמקור לסמכותה זו, הרי שה"עבר" עליו מצביעה הנתבעת הוא המקרה
הנוגע לערוץ 14. באותו מקרה, הסכים זהבי עם דרכי הפעולה של הנתבעת ודרישותיה.

1 הסכמה זו, הובילה לשניים- ראשית לכך שהסכים להתנצל ושנית לכך, שחזר לעבודה בתוך
2 זמן קצר. תימוכין לכך ניתן למצוא בעדות זהבי בשורות 30-21 בעמוד 34 :
3 "עו"ד אברמוב: לפני אותו האירוע גם הושעתה גם כן נכון זו לא השעיה לא הייתה
4 השעיה הראשונה שלך.

5 העד, מר זהבי: אם אתה אומר אני בטוח שאתה צודק.
6 עו"ד אברמוב: ואתה עשית משהו עם ההשעיות הקודמות אתה שיתפת פעולה עם
7 הרדיו?

8 העד, מר זהבי: תגיד לי איזה השעיות ואני אומר.
9 עו"ד אברמוב: אני אלך להשעיה הכי קרובה, השעיה בעקבות פרשת יושבי אולפן
10 14.

11 העד, מר זהבי: אני התנצלתי והשעייה כלא הייתה.
12 עו"ד אברמוב: תודה.
13 העד, מר זהבי: ללמדך שמבחינתי כשצריך להתנצל התנצלתי."

14
15 64. אלא שהמקרה לפנינו אינו מקרה בו קיימת הסכמה, אלא מקרה בו לא קיימת הסכמה
16 והשאלה היא האם יכולה הייתה הנתבעת להשעות את זהבי לאורך זמן עד שיקיים אחר
17 דרישותיה. בנסיבות אלו הרי שבניסיון העבר אין כדי להצביע על תשובה לשאלה זו כטענת
18 הנתבעת. משכך, אבחן טענתה השנייה של הנתבעת ובהתאם לה, השעיה מהווה במקרה דנן
19 סנקציה חריפה פחות מביטול. אשר לכך, העיד עו"ד סומר בשורות 35-32 בעמוד 10 כי:
20 "העד, עו"ד סומר: הסברתי אדם שהפר הפרה יסודית את ההסכם באופן שעל פי
21 האמור בהסכם ועל פי דיני החוזים מותר לבטל את ההסכם. אם מותר לבטל את
22 ההסכם רגע לפני, זה צעד דרסטי מאוד. רגע לפני שאתה מבטל אתה יכול רגע לעצור.
23 לעשות הפסקה. כך נראה לי שנכון."

24
25 גם טענתה זו של הנתבעת ולפיה מדובר בסנקציה חריפה פחות - אינני מוצאת לקבל, ההיפך
26 כפי שיפורט להלן, הנני סבורה כי מדובר בסנקציה חריפה יותר - הן לאור הוראות ההסכם
27 האוסרות על תחרות לפרק זמן הנמנה ממועד ביטול ההסכם והן, הואיל ובתקופת ההשעיה
28 לא שילמה הנתבעת לזהבי את שכרו. יתרה מכך ולמעלה מן הדרוש, כפי שיפורט להלן, הנני
29 סבורה כי מתוך העדויות עולה ברורות כי בחירה באופציה זו של השעיה ולא בטלות החוזה,
30 נעשתה מתוך אינטרסים של הנתבעת ולא דווקא מתוך רצון לשמור או להגן על זהבי, על
31 ידי נקיטה בסנקציה חריפה פחות.

32
33 65. כך וראשית, במסגרת סעיף 5.2 להסכם בין הצדדים משנת 2007 (אשר הובא כלשונו במלואו
34 בסעיף 2 לפסק הדין), נקבע מפורשות כי התובעים מתחייבים כי במהלך תקופת ההסכם
35 וכן למשך תקופה של 6 חודשים לאחריו – לא ייקחו כל חלק בתכנית רדיו במתכונת דומה
36 או זהה לזו המשודרת בהתאם להסכם – קרי לא יתחרו בנתבעת. עוד נקבע בסעיף זה כי
37 בגין תקופת אי התחרות תשלם הנתבעת לתובעים את התמורה החוזית. זאת ועוד, בסיפא
38 לסעיף זה נקבע כי לנתבעת בלבד תהיה האפשרות לקצר את תקופת אי התחרות וככל

1 שתודיע על קיצור התקופה – לא תישא בתשלום התמורה או תהיה חבה בתשלום התמורה
2 רק בגין התקופה המקוצרת.

3 מהאמור עולה ברורות ראשית כי על התובעים חלה חובה שלא להתחרות בנתבעת, נוסף על
4 כך כי חובה זו ממשיכה לחול למשך פרק זמן של ששה חודשים ממועד ביטול ההסכם ויתרה
5 מכך, כי לתובעים עצמם אין אפשרות לקצר את תקופת אי התחרות, אלא שזכות זו מצויה
6 בידי הנתבעת. בנסיבות אלו, כאשר הנתבעת בחרה להשעות את זהבי ולא להודיע על ביטול
7 ההסכם, על פניו חלה תניית אי התחרות בשל המשך ההסכם ובצד זאת, הואיל וההסכם
8 לא הסתיים - לא מתחילה להימנות תקופת ששה החודשים שמתחילה לאחר תום ההסכם.
9 בנסיבות אלו, אינני סבורה כי ניתן להתייחס אל השעיה כאל סנקציה פחותה מביטול,
10 הואיל ובתקופת ההשעיה לא רשאים התובעים להתחרות בנתבעת ויתרה מכך, כפועל יוצא
11 מכך, שההסכם לא בוטל, אף לא מתחילה הספירה לאחר של תקופת אי התחרות.
12

13 זאת ועוד, אין חולק כי בכל תקופת ההשעיה לא שילמה הנתבעת לתובעים שכר כלשהו. 66.
14 מחדלה מתשלום שכרם של התובעים צורם ביתר שאת, בשים לב לכך שכפי העולה
15 מהמתואר לעיל - ככל שהייתה הנתבעת מודיעה על ביטול ההסכם, הרי שהיה עליה לשלם
16 לתובעים את שכר העבודה בכל תקופת תחולת תניית אי התחרות (או להודיע על כך שהיא
17 מוותרת על תקופה זו ואז להימנע מתשלום שכר). אלא שהנתבעת לא הודיעה על ביטול
18 ההסכם, בהלימה לכך, כאמור לא נכנסה לתוקפה תניית אי התחרות ובנוסף על כך, אף לא
19 נכנסה מחויבותה של הנתבעת לשלם לתובעים שכר בגין כל תקופה זו. בכל הנוגע לתשלום
20 שכר בתקופת השעיה, אציין כי במסגרת עדותו, לא ידע עו"ד סומר להשיב על השאלה האם
21 בעבר שולם שכר לתובעים שכר בתקופת ההשעיה (ראו – עדותו משורה 39 בעמוד 12 ועד
22 לשורה 2 בעמוד 13). יתרה מכך, מחדלה של הנתבעת מתשלום שכר בתקופת ההשעיה,
23 מנוגד לנוהג החל במקומות בהם מוסדר מוסד ההשעיה בחוק – שם, נקבעו מנגנונים
24 מאזנים ובכלל כך, תשלום שכר (ולו חלקי) לעובד בהשעיה. כך, למשל, [סעיף 49 לחוק שירות](#)
25 [המדינה \(משמעת\)](#) קובע כי לעובד שהושעה תשלום במהלך שלושת חודשי ההשעיה
26 הראשונים מחצית ממשכורתו הקובעת בלבד, ולאחר מכן משכורתו המלאה, בכפוף
27 להתאמות וקיצוזים בגין הכנסות מעבודות חוץ. הסדר דומה של תשלום זמני בשיעור
28 מחצית השכר קיים גם בסעיף 163ד" לחוק הספנות (ימאים), תשל"ג-1973. זאת ועוד,
29 בדיני עבודה, מקום בו המעסיק יצר באופן חד צדדי מצב ביניים של השעיה ללא מקור
30 נורמטיבי המסמיך אותו לעשות כן נקבע כי המעסיק אינו פטור מתשלום שכרו המלא של
31 העובד עבור התקופה שבה העמיד עצמו לרשות העבודה. כך, בדב"ע (עבודה ארצי) 26-2/שם
32 ל" גליקמן בע"מ - יעקב נוימן (16.3.1981), קבע בית הדין הארצי לעבודה כי:
33 "ההשעיה" של עובד אינה "דרך המלך" ביחסי עובד-מעביד, אלא כשהיא מעוגנת
34 בחוק, בהסכם קיבוצי או בהסכם אינדיבידואלי. פירוש הדבר, שבאופן רגיל הברירה
35 בידי המעביד לפטר עובד או להעבידו, ואין הוא רשאי ליצור באופן חד צדדי מעין
36 מצב ביניים של "לא יום ולא לילה", ולהיות פטור מלשלם לעובד שכר, בתוך התקופה
37 של מצב-הביניים." (שם. בפסקה 2 בעמוד 6 לפסק הדין).
38

67. יתרה מכך, מתוך העדויות עלה ברורות, כי הנתבעת בחרה שלא לסיים עם זהבי את ההסכם, בכוונת מכוון ועל מנת להשאיר לה את האופציה להחזירו לשידור. עוד עלה כי התנהלותה זו של הנתבעת נבעה מסברתה ובהתאם לה יש לה תועלת מקישור שמו של זהבי לתחנה.

כך, העיד צלקובניק בשורות 12-15 בעמוד 93 :
 "העד, מר צלקובניק: שימרתי את האופציה להחזיר אותו וזה גובה במשלחות שהגיעו אני חושב גם למשרד אותך שנגמר בתחינה שיחזור בו מהדברים ויגיע לכן הפרקטיקה של ההשעייה לא הופסקה או לא נגדעה בשל האופציה שאולי אפשר להחזיר היה נראה לנו,"

עוד העיד צלקובניק בשורה 7 בעמוד 94 במענה לשאלה מדוע עד ליומו האחרון בתפקיד לא הפסיק את ההתקשרות עם זהבי כי: "סיום ההתקשרות הוא לא משהו שרצינו בו."

נוסף על כך, העיד צלקובניק כי הנתבעת עשתה מאמצים – באופן חסר תקדים – על מנת להשיב את זהבי לשידור, עובדה המלמדת לגישתי חיזוק לכך שהאינטרס של הנתבעת הייתה להשיבו לשידור ולא לבטל את ההסכם עמו. כך בשורות 21-26 בעמוד 88 :
 "אני לא זוכר ב-8 שנותיי ברדיו הססגוני ביותר בישראל רדיו שמשדרים בו בן כספית וגיא פלג ואנשים דעתניים מעניינים עיתונאים בכירים ובולטים עם קול ברור לא זוכר כזאת סיטואציה של תחנה שמתכנסת כולם לדבוקה ועושה ככל שביכולתה להחזיר את נתן, לא זוכר כזה אירוע"

וכן, העיד צלקובניק, באופן ישיר באשר לסוגיית ביטול ההסכם, החל משורה 30 בעמוד 92 ועד שורה 5 בעמוד 93 :

"עו"ד אפשטיין: למה לא סיימת את החוזה? למה לא סיימת את החוזה עזוב מה אני כותב לך שהחוזה בפועל מסתיים עזוב הכל למה לא סיימת את החוזה כי אם כדי לחבר את כל התזה שלך שאתה זהבי הוא מאוד חשוב לך וזהבי טוב לך לרדיו בתנאים מסוימים ובתנאים אחרים אתה לא מבליג למה לא אמרת לו אדון זהבי תודה רבה על 25 שנה תודה רבה על המהלכים בוא נסיים כן תשדר עוד שבועיים לא תשדר עוד שבועיים אין שום החוזה מאפשר לך לסיים אותו לכן השאלה למה אתה לא סיימת את החוזה עד יומך האחרון ב-103?"

העד, מר צלקובניק: מר אפשטיין אני חושב שזה היה יודע או אומר מרצון כן להחזיר את נתן זהבי מכל הסיבות שאמרת. יחד עם תוכניתו המיוחדת."

בדומה העיד עו"ד סומר באשר לטיבה של התכנית בשורות 25-26 בעמוד 6 כי :
 "היא תוכנית שטיפקה קול חברתי משמעותי ביותר. היא תוכנית שהייתה אחד מעמודי התווך של הרדיו במשך שנים רבות. חד משמעית."

68. כריכוז הנני סבורה כי הנתבעת לא הייתה זכאית להשעות את זהבי מתפקידו ואולם, עשתה כן שלא כדין, מבלי לשלם לתובעים שכר בתקופת ההשעיה וזאת, תחת לבטל את ההסכם,

להתחיל את ספירתה לאחר של תקופת אי התחרות, אשר במהלכה חלה עליה החובה לשלם לתובעים שכר.

לשם שלמות היריעה ובכל הנוגע לזכות לביטול ההסכם, הנני מוצאת לציין כי שני הצדדים הפנו בטעות באשר לאפשרות זו להוראות סעיף 82 להסכם משנת 1997, המאפשר ביטול ההסכם מכל סיבה שהיא על ידי מתן הודעה מוקדמת. אלא, שכפי שהקדמתי וצינתי, ההסכם הרלוונטי אשר חל על הצדדים הוא ההסכם משנת 2007. בהסכם זה האחרון לא קיימת תניה המאפשרת ביטול ההסכם בהודעה מוקדמת, אלא תניות אחרות אשר מאפשרות ביטול ההסכם במקרה של הפרה. הואיל ואף לא אחד מהצדדים טען כי מסר הודעה בדבר בטלות ההסכם, ממילא בחינת השאלה מכוח איזה הוראה בהסכם ניתן להודיע על ביטולו, אינה נדרשת. יחד עם זאת, אציין כי בנסיבות המקרה דנן, יכל כל אחד מהצדדים להודיע על ביטול ההסכם בהודעה זמן סביר מראש. זאת בנסיבות בהן, תוקפו של ההסכם הוארך בפעם האחרונה עד למרץ 2019, ממועד זה לא חתמו הצדדים על הסכם או נספח המאריך את תוקפו, משכך הפך ההסכם להסכם לתקופה שאינה קצובה – הסכם אשר ניתן לבטל בהודעה בתוך זמן סביר (ראו – עניין חברת חלקה, בפסקה 39)).

די בקביעה ובהתאם לה נהגה הנתבעת שלא כדין עת השעתה את זהבי משידור, בלא לשלם לו את שכרו, כדי להוביל לקביעה ולפיה נהגה הנתבעת שלא כדין בדרישותיה. אולם, לשם שלמות היריעה, הנני סבורה כי גם בדרישתה להעמדת בטוחות או התחייבויות כספיות, חרגה הנתבעת מזכויותיה לפי ההסכם, הוסיפה על תניותיו תניה חדשה – אשר לא קיימת לה זכות לאוכפה. משכך לטעמי, בדרישה להפקיד ערבויות כספיות – שאינה קיימת בהסכם, יצרה הנתבעת הצעה חדשה להסכם, אשר זהבי יכל לקבל או לסרב לקבל ואולם, מדובר בדרישה אשר אינה ניתנת לאכיפה בגדרו של הסכם זה. אציין כי במסגרת סיכומיה טענה הנתבעת (ככל הנראה הואיל ולא היה בידיה להציג ביסוס בדיון או בהסכם לדרישתה זו) כי לא דרשה בטוחות כספיות לקיום התחייבויותיו של זהבי מכאן ואילך, אלא רק כי הצדדים יסדירו נוהל אשר יחול מכאן ואילך. טענות אלו של הנתבעת אין בידי לקבל. זאת ראשית הואיל וכעולה ברורות ממכתב עו"ד סומר מיום 5.2.23 (אשר הסעיפים הרלוונטיים בו הובאו כלשונם לעיל בסעיף 61 לפסק הדין) – הנתבעת דרשה כי זהבי יסכים להתחייב לשאת בתשלום מחצית מכל קנס אשר יושת על הנתבעת להבא בגין אמירותיו – קרי כיוונה בהחלט לבטוחות כספיות. לכך יש להוסיף את עדותו של מר סומר, אשר הובאה לעיל בסעיף 62 לפסק הדין ולפיה הנתבעת לא הייתה נכונה להסתפק בהתנצלות אלא ביקשה כי יובטח שהתנהלותו של זהבי לא תשנה בכל ארבעה חודשים.

מכאן לשאלה האם הדרישה לבטוחות כספיות היא כדין. אשר לכך וראשית – אין חולק כי ההסכם אינו כולל מנגנון של בטוחות כספיות או בטוחות כלשהן המבטיחות קיום התחייבויותיו של זהבי, אלא שקבועה במסגרתו רק אפשרות לביטול ההסכם. לשלמות היריעה, אפשרות להתנאות קיום הסכם בבטוחות – מקום בו ההסכם אינו כולל בטוחות כאמור – אינה קיימת גם בדיון הכללי. בנסיבות אלו, דרישה זו מהווה הלכה למעשה הצעה חדשה להסכם, אשר זהבי לא היה חייב לקבלה ומשעמדה עליה הנתבעת, יכלה הנתבעת – בהתאם לזכותה כפי שפורט בסעיף 69 לעיל, להודיע לתובעים על ביטול ההסכם בתוך זמן סביר ולשאת בכל התחייבויותיה הנובעות מכך. במאמר מוסגר, אוסיף בהקשר זה על

האמור לעיל כי, על פניו בנסיבות בהן סברה הנתבעת כי זהבי עתיד לשוב ולהפר את ההסכם, יכלה לטעון הנתבעת להפרה צפויה, כביסוס נוסף לדרישתה לביטול ההסכם ואולם- דרישתה לקבלת בטוחות כאמצעי למניעת הפרה צפויה – אין לה כל ביסוס בהסכם נשוא הדיון או בדין.

70. כסיכום ביניים עד כה – לגישתי בהתאם לפרשנות הוראות סעיף 2.6 להסכם, לא מסורה לנתבעת זכות ההכרעה בשאלה האם במישור היחסים החוזיים בין התובע לבין, הפר התובע את הוראות הרגולציה ומשכך, אף הפר את הוראות ההסכם. בהינתן האמור ומשלא הוכח כי זהבי אמנם הפר את הוראות הרגולציה באמירתו (ועל פניו הוכח ההיפך) – הרי שלא הוכח כי זהבי הפר את הוראות סעיף 2.6 להסכם בעצם אמירתו. עוד הוספתי וקבעתי, כי גם ככל שלנתבעת זכות לדרוש כי זהבי לא יתבטא להבא באופן בו התבטא ונוסף על כך, יכול שבנסיבות יכולה היא לדרוש כי זהבי יתנצל – הרי שבסנקציה הנוספת בה נקטה הנתבעת – השעית זהבי וכן, בדרישתה להעמדת בטוחות לקיום ההסכם מכאן ואילך – חרגה הנתבעת מגדר המותר לה בהסכם ובדין.

71. משנקבע על ידי כי הנתבעת נהגה שלא כדין ושלא בהתאם להסכם עת השעתה את זהבי, יש לבחון את השאלה לאיזה סעד זכאים התובעים בגין כך. התובעים טוענים כי הם זכאים לסעד הזהה לתמורה החוזית החודשית בתקופת ההשעיה וזאת, בחישוב עד למועד הגשת תצהירו של זהבי – קרי במכפלת 27 חודשים. זאת בין ככל שהם זכאים לשכר הואיל וזהבי היה בסטטוס מושעה ובין כפיצויי קיום ההסכם והסתמכות. הנתבעת מנגד טוענת כי התובעים אינם זכאים לקבל סעד כלשהו הואיל וזהבי הפר את ההסכם. נוסף על כך טוענת הנתבעת כי הנזק לא הוכח ולבסוף טוענת הנתבעת כי זהבי לא עמד בחובתו להקטנת הנזק. לאחר שבחנתי את טענותיה של הנתבעת מצאתי לדחות את טענותיה הראשונה והשלישית ולקבל באופן חלקי את טענתה בדבר הוכחת הנזק.

ובפירוט – ראשית, בכל הנוגע לטענות בדבר הפרת ההסכם על ידי זהבי. הרי שכמפורט לעיל בהרחבה, לא מצאתי לקבל את טענותיה של הנתבעת ובהתאם לה הפר זהבי בעצם אמירתו את ההסכם בין הצדדים. יתרה מכך, משהובהר כי ממילא הנתבעת לא הייתה מוכנה להסתפק בהתנצלותו אלא הוסיפה דרישה נוספת אשר אינה קבועה בהסכם – הרי שממילא לא הוכח כי זהבי הפר את ההסכם משלא נשמע להנחיותיה של הנתבעת, אלא שהנתבעת היא זו אשר הציגה דרישה שלא בהתאם להסכם. זאת ועוד, מקביעתי ולפיה השעתה הנתבעת את זהבי, שלא כדין, מבלי לשלם לתובעים את התמורה החוזית, עולה כי הנתבעת עצמה הייתה זו אשר הפרה את ההסכם בין הצדדים – במסגרתו התחייבה לתשלום חודשי בגין כל חודש התקשרות. בנסיבות אלו, נדחית הטענה ולפיה זהבי הפר את ההסכם ומשכך, לא זכאים התובעים לפיצוי כלשהו.

72. אשר לטענתה של הנתבעת ולפיה הנזק לא הוכח – פותחת הנתבעת וטוענת כי הנזק לא הוכח בשים לב לכך שטענותיהם של התובעים בכל הנוגע לגובה הנזק לא היו עיקביות. זאת משהתובעים טענו לסכומים שונים, בתביעה, בתצהיר המשלים ובסיכומים. עוד טוענת

הנתבעת כי סכום התמורה החוזית עליו הוסכם בין הצדדים לא הוכח, הואיל והתובעים לא הציגו כל ראיה המלמדת על התשלום אשר שולם בפועל ונוסף על כך טוענת היא כי ממילא במסגרת הדיון התחוויר כי סכום התמורה החוזי הופחת לסך של 25,000 ₪. לבסוף טוענת הנתבעת כי התובעים הרחיבו חזית, הואיל ולראשונה בסיכומיהם עתרו לתשלום נזק בקונסטרוקציה חדשה של עוולה נמשכת, במסגרתה נטען כי הליכי ההשעיה לא הסתיימו כדין וכי הרדיו מחזיק את זהבי במצב מתמשך של כליאה חוזית. כפי שהקדמתי וצינתי את טענותיה של הנתבעת בכל הנוגע לשיעור הנזק הנני מוצאת לקבל באופן חלקי, כך שסכום הנזק יועמד על מכפלת 25,000 ₪ ב – 27 חודשים.

להלן ההנמקה בבסיס הכרעתי זו - אפתח ואציין כי יש ממש בטענת הנתבעת ובהתאם לה התובעים לא היו עיקביים בטענותיהם בדבר גובה נזקיהם. כך בכל הנוגע לנזק הנובע מאי תשלום תמורה בתקופת הפסקת השידור, העמידו התובעים את הסעד בתביעתם על סך של 264,250 ₪ ונוסף על כך עתרו לתשלום סך נוסף אשר הועמד על - 2,632,500 ₪ בגין נזק שגרמה הנתבעת בהפרת החוזה, כשמנעה למעשה מהתובעים להמשיך ולהתפרנס. בתצהיר המשלים אשר הוגש על ידי זהבי, בכל הנוגע לסוגיית הנזק, נטען כי הנתבעת צריכה לשלם לתובעים מחודש נובמבר 2022 ועד למועד התצהיר - קרי בגין 27 חודשים - סך 50,000 ₪ לחודש וכן, טוענים הם כי יש להוסיף על תשלום זה השלמה עד למועד פסק הדין. עוד נטען כי לחלופין זכאים התובעים לסך 400,000 ₪ עד למועד הגשת התביעה. ואילו בסיכומיהם טוענים התובעים כי בגין אי הודעה על סיום החוזה ובגין המשך הצגת מיזם וההפרה המתמשכת זכאים התובעים לתשלום סך 50,000 ₪ כפול 27 חודשים – קרי 1,350,000 ₪ ואינם עותרים לתשלום סכום ההפרש עד למועד פסק הדין. לחלופין בגין ראש נזק זה טענו כי הם זכאים לתשלום בעבור 8 חודשים מיום השידור ועד למועד הגשת התביעה בסך 400,000 ₪. ולחלופין טענו לפיצויי הסתמכות העומדים על 50,000 ₪ כפול 27 חודשים.

לכך יש להוסיף כי במסגרת חקירתו של זהבי התחוויר כי בניגוד למצג שהוצג על ידו באופן עקבי בתביעה ובתצהירו – בהארכת ההסכם האחרונה בין הצדדים הופחת סכום התמורה לסך של 25,000 ₪. כך, בשורות 23-18 בעמוד 53, העיד זהבי:

”עו"ד אברמוב: אז אני אשאל אותך שוב תסכים איתי שבשנת 2018 ירדת מ-4 תוכניות לשתי תוכניות? לפי מה שכתוב בהסכם?

העד, מר זהבי: אני מניח שכן.

עו"ד אברמוב: תסכים איתי גם בבקשה שהתמורה הכספית שעוגנה בתוספת הזו להסכם הייתה בסך של 25,000 שקלים.

העד, מר זהבי: אני מניח שכן.”

כן העיד זהבי בשורות 6-8 עמוד 54:

”עו"ד אברמוב: 50 אלף שקלים בחודש בעוד ההסכם האחרון שאתה חתום עליו הוא על 25,000 שקלים ואני מבקש שתסביר את ה, תסביר את העניין הזה.

העד, מר זהבי: אני מניח שאולי יש פה טעות שצריך לשאול את עו"ד שלי.”

במסגרת סיכומיהם טענו התובעים כי מדובר בהפחתה מטעמים בריאותיים, אשר הייתה לתקופת זמן מוגבלת ואשר הסתיימה עם סיום ההארכה בה הופחת הסכום – קרי ביום

31.3.19 (לפירוט בדבר הארכת הסכם זה ראו סעיף 3 לפסק הדין). הסבר זה אינני מוצאת לקבל מפאת שניים – ראשית, הואיל ומדובר בהסבר כבוש – אשר הועלה לראשונה בסיכומים, שעה שבמסגרת תצהירו לא התייחס זהבי כלל לנושא הפחתת השכר וקל וחומר שלא הסבירו ובמסגרת עדותו, לא היה בפיו הסבר לפער. שנית, הואיל וההסכם במסגרתו הופחת סכום התמורה היה ההסכם האחרון שנחתם בין הצדדים. בנסיבות אלו, חזקה היא כי הוראות אלו הן אלו שהמשיכו לעמוד בתוקפן בתקופה בה לא היה הסכם בין הצדדים. ולבסוף בהינתן שהתובעים לא הציגו כל ראיה ובהתאם לה לאחר תום תקופת הסכם זה שולם להם סכום גבוה יותר.

מהמתואר עולה כי התובעים לא היו עיקביים בסכום הנתבע וכן, אין חולק כי התחוויר במסגרת ההליך שבתקופה האחרונה בה חל ההסכם בין הצדדים שולמה לתובעים תמורה בסך 25,000 ₪. אלא שעל אף האמור לא מצאתי לקבוע כי התובעים לא הוכיחו נזק כלל והנני סבורה כי אין באי העקביות בטענותיהם כדי לשמוט לחלוטין את הקרקע תחת טענתם של התובעים לקיומו של נזק ולמנוע פסיקת נזק בשיעור אשר הוכח במסגרת ההליך. זאת ראשית הואיל ואינני מוצאת לקבל את טענות הנתבעת ולפיהן הנזק לא הוכח כלל, בהינתן שהוצגו ראיות המלמדות על כך שהתמורה החוזית עליה הסכימו הצדדים עמדה על 25,000 ₪. תמורה זו נתמכה על ידי התובעים בהסכמים הכתובים בין הצדדים – בהם לא כפרה הנתבעת. לכך יש להוסיף כי הנתבעת מצדה – לא זו בלבד שלא כפרה בתוכן החוזים ובתמורה הנקובה בהם, אלא שאף לא הציגה מצדה כל ראיה המלמדת כי היא לא שילמה לתובעים את התמורה הקבועה בהסכמים. זאת ועוד, בכל הנוגע לטענת הנתבעת ובהתאם לה התובע טען לראשונה בתצהירו המשלים לנזק נמשך, לא מצאתי בה ממש בשים לב לכך שבסעיף 5 לכתב התביעה טען התובע לנזק בסך 2,635,500 ₪ בגין "נזק שגרמה הנתבעת בהפרת החוזה כפי שיפורט להלן באופן שמנעה למעשה מהתובעים להמשיך ולהתפרנס". קרי, כבר במסגרת כתב התביעה עתרו הנתבעים לנזק נמשך הנובע מכך שהתנהלותה של הנתבעת מנעה מהם להמשיך ולהתפרנס. לכך יש להוסיף כי לבד מטענה ובהתאם לה, טענות התובעים בדבר נזק נמשך מהוות הרחבת חזית, לא העלתה הנתבעת בסיכומיה כל טענה באשר לאופן בו נערך התחשיב על ידי התובע – קרי במענה לטענת התובעים ולפיה את סכום התמורה החודשית יש להכפיל ב – 27 חודשים, שהם החודשים אשר חלפו ממועד השעיית זהבי ועד למועד חתימת תצהירו המשלים. לכך יש להוסיף כי לגישתי, כל זמן שבו נותר זהבי במעמד "מושעה", היה על הנתבעת לשאת בתשלום שכרו ומשלא עשתה כן ועד למועד בו יבוטל ההסכם – זכאי אמנם זהבי לתשלום התמורה החוזית. יחד עם זאת, בשים לב לכך שבסיכומיהם עתרו התובעים רק לנזק עד למועד התצהירים, אינני מוצאת לפסוק לו נזק בגין תקופה מעבר לכך.

73. חובת הקטנת הנזק – כאמור מוסיפה הנתבעת וטוענת כי התובעים אינם זכאים לתשלום הנתבע על ידם, הואיל ולא עמדו בחובת הקטנת הנזק החלה עליהם. טענתה זו של הנתבעת מושתתת על הוראות סעיף 14(א) לחוק החוזים תרופות, המטיל על הנפגע את החובה לנקוט אמצעים סבירים להקטנת הנזק, זאת מן הזמן שנודע לו על הפרת החוזה או ממועד קרוב לו. במסגרת הפסיקה, נקבע כי סבירות האמצעים תבחן על פי נסיבותיו של כל מקרה

ומקרה (ע"א 195/85 בנק איגוד לישראל בע"מ נ' ז"אק סוראקי, מב(4) 811; ע"א 7298/10 הדר חברה לביטוח בע"מ נ' אחד העם מזון והשקעות בע"מ, בפסקה 46 (09.07.2012)).

אציין כי במקרה דנן הנזק מתמקד בתשלום התמורה החודשית הקבועה בהסכם בגין חודשי העבודה ממועד השעיית זהבי. לסוגיה דומה לענייננו, נדרש בית המשפט העליון בע"א 3437/93 אגד אגודה שיתופית לתחבורה בישראל בע"מ נ' יואל אדלר, נד(1) 817 (להלן: "עניין אדלר"), שם דובר בתשלום לחבר אגד מכוח חברותו. בית המשפט העליון הדגיש כי אמנם לא מדובר ביחסי עבודה ואולם, כי ניתן להקיש בנוגע לתשלום זה מהקביעה הנסבה על תשלום שכר עבודה לעובד אשר נקבע בדיעבד כי פוטר שלא כדין – היקש זה, מתאים לגישתי גם בענייננו. משכך, אביא את קביעות בית המשפט העליון באותו העניין:

"ניתן לכאורה לדמות את מצבו למצבו של עובד שפיטוריו בטלים וחוזר העבודה שלו הוכר כבר-אכיפה. וככלל, מקובלת עליי קביעת בית-הדין הארצי לעבודה, כי "אין להרחיב את הוראות סעיף 14 לחוק החוזים (תרופות) במלואן על מקרה בו פוטר עובד שלא כדין, ופיטוריו בוטלו" (דב"ע מז/3-154 מדמוני – המועצה המקומית נתיבות [13], בעמ' 149). טעמו של כלל זה הוא ברור: אם המעביד נמנע שלא כדין מהעסקת העובד, בעוד העובד מוכן ומזומן לעבוד, זכאי העובד לקבלת מלוא שכרו, ואין לחייבו לשקוד על השגת עבודה אחרת. ובנסיבות רגילות עשוי כלל זה לחול גם על חבר אגודה שיתופית, שהאגודה נמנעה, שלא כדין, מלהעסיקו.

לשם שלמות היריעה אציין כי בצד קביעה זו הוסיף וקבע בית המשפט העליון בעניין אדלר, כי על אף שהנטל להקטנת הנזק אינו חל ישירות במקרה בו נתבע סעד האכיפה, הרי שזכותו של הנפגע לעתור לקיום החוזה כפופה לחובתו הכללית להשתמש בזכויותיו החוזיות בתום לב (מכוח סעיף 39 לחוק החוזים). חובה זו לנהוג בתום לב עשויה לכלול, בנסיבות מתאימות, גם דרישה לנקוט אמצעים סבירים להקטנת הנזק ולא לשבת בחיבוק ידיים, במיוחד כאשר ברור לנפגע כי אכיפת החוזה אינה אפשרית או אינה סבירה עוד (שם. בסעיף 23 לפסק הדין).

לבסוף, נקבע בפסיקה כי נטל השכנוע להוכחת אי-עמידה בנטל הקטנת הנזק מוטל על המפר. המפר נדרש להראות כי הנפגע יכול היה באמצעים סבירים למנוע או להקטין את הנזק, ואף להוכיח בכמה היה הנזק מופחת אילו פעל הנפגע באופן סביר (ראו - ע"א 1229/97 אי.אמ.אי. – שיווק והשקעות בינלאומיים בע"מ נ' ע.ר.מ. רעננה לבניה והשכרה בע"מ, נג(4) 657).

מן הכלל אל הפרט – במקרה דנן טוענת הנתבעת כי התובעים יכלו להקטין את נזקם על ידי הודעה בדבר בטלות החוזה ומציאת עבודה אחרת. במסגרת חקירתו הסביר התובע מדוע לא עשה כן. כך בשורות 29-17 בעמוד 57, העיד זהבי:

"עו"ד אברמוב: תגיד לי בבקשה מה מנע ממך לסיים את המצב ביניים הזה ולהגיד אני לא מוכן להמשיך את ההתקשרות איתכם אתם הפרתם אותה כמו שאתה טוען ולעבור הלאה. למה אתה לא עשית את הפעולה הפשוטה הזו ואמרת לא רוצה

1 יותר לא מחכה, לא מתאים לי להיות מושעה, למה? חודש חודשיים שנה למה? הרדיו
2 פונה אליך אומר לך בוא תתנצל אתה לא רוצה אז למה אתה לא אומר אז לא רוצה,
3 העד, מר זהבי: נדמה לי שאני קשור בחוזה ואני עדיין עובד לטעמי. אני עדיין על
4 הפי רול אמור להיות ממשיכים לפרסם שאני מופיע.
5 ...

6 עו"ד אברמוב: זה מה שאתה אומר. אתה אומר היה עניין הפיי רול ואתה לא מסיים
7 את המצב,

8 העד, מר זהבי: מבלי לקבל שכר."

9 קרי, זהבי ראה עצמו כמי שהוא עדיין עובד. יתרה מכך - בדומה לנתבעת (ולעניין זה ראו
10 העדויות אשר הובאו לעיל בסעיף 68 לפסק הדין), גם זהבי ציפה כי יחזור לעבודתו. כך,
11 בשורות 29-32 בעמוד 60 העיד זהבי:

12 "עו"ד אברמוב: תראה מר זהבי מה אתה עשית? אתה יכול, אתה יכול להציג משהו
13 שעשית ניסיון להקטין את הנזק ניסיון לתת איזה נוסח שהצעת של הבהרה התנצלות
14 משהו עשית משהו? אתה יכול להראות לנו משהו שעשית?

15 העד, מר זהבי: אני חיכיתי שהם יבואו ויודיעו לי בוא תמשיך לעבוד ונשכח
16 מהדברים."

17 אציין כי בצד זאת אמנם העיד זהבי כי בשל אופיו ולאור ניסיונו וגילו לא פנה לקבל עבודה
18 ממעסיקים אחרים (עדויות בשורות 2-5 בעמוד 63). יחד עם זאת, בשים לב לנסיבות
19 הנוספות ובכלל כך - הואיל ואמנם כל זמן שלא בוטל החוזה נותר מעמדו של זהבי כעובד
20 ובכלל כך חלה עליו מגבלת התחרות - אינני סבורה כי יש במחדלו זה של התובע כדי להוביל
21 לקביעה ובהתאם לה לא הקטין את הנזק, שעה שלא פנה לחפש עבודה במקום אחר,
22 בתקופה בה הושעה.

23 מבלי לגרוע מכל האמור, אינני סבורה כי זהבי פעל בחוסר תום לב עת לא הקטין את נזקו
24 על ידי פנייה לקבלת עבודה אחרת - זאת הואיל ועל פניו פעל מתוך אותה נקודת מוצא של
25 הנתבעת ובהתאם לה - החוזה בין הצדדים לא בוטל וקיימת בכל עת אפשרות להשבתו
26 לשידור על ידי הנתבעת. יתרה מכך, בנסיבות בהן הנתבעת עצמה יכלה להודיע על ביטול
27 ההסכם ובכך להקטין את הנזק, טענתה ולפיה היה על זהבי לעשות כן - אינה אלא פסול
28 במומה של הנתבעת, אשר כפי שפורט לגישתי מתוך מחשבה ואינטרסים נמנעה מלהודיע
29 לתובעים על ביטול ההסכם.

30 לאור כל האמור, אינני סבורה כי הנתבעת הרימה את הנטל להוכיח כי התובע לא הקטין
31 נזקו ומשכך דין טענותיה בהקשר זה - דחייה.

32
33 74. כריכוז הנני קובעת כי בגין השעיית זהבי מתפקידו, בלא ששולם לו שכר בכל תקופת
34 ההשעיה - התובעים זכאים לתשלום התמורה החוזית בתקופה בה הושעה זהבי מתפקידו

ועד למועד הגשת תצהירו המשלים – קרי לסך 25,000 ₪ כפול 27 חודשים ובסך הכל לסך 675,000 ₪ בתוספת מע"מ כדין.

אציין כי הנתבעת טענה – לראשונה בסיכומיה – כי יש לראות את ההשעיה כביטול דא פקטו של ההסכם. אלא שעד למועד סיכומיה לא טענה כי ההסכם בין הצדדים בוטל. כיוון שכך, אינני מוצאת לקבל הטענה ובהתאם לה ההסכם בוטל עד כה ויחד עם זאת, משכך הודיע הנתבעת בסיכומיה - הנני רואה בסיכומי הנתבעת כהודעת ביטול ומורה על ביטול ההסכם בין הצדדים ממועד פסק דין זה.

הנתבעת תודיע לאור זאת – את שלא הודיעה עד כה – האם עומדת היא על תקופת אי התחרות הקבועה בסעיף 5.2 להסכם – שאם כן, הרי שעליה להמשיך ולשלם לתובעים את שכרם בכל תקופת אי התחרות.

טענותיהם הנוספות של התובעים בדבר הפרת זכותם המוסרית וכן בדבר הוצאת דיבתם –

75. אפתח בטענת התובעים ולפיה זכאים הם לתשלום בגין המשך פרסום התכנית "זהבי עצבני", הגם שבפועל לא המשיך זהבי לשדר. אשר לטענה זו אין חולק כי אמנם התכנית הופיעה ברשימת תכניות התחנה (אם כי לא בלוח השידורים). אלא, שלגישתי משנקבע כי ממילא חייבת הנתבעת לשלם לתובעים בגין התקופה בה הושעו וכי ההסכם בין התובעים לבין הנתבעת לא בוטל בתקופה זו – הרי שמקביעה זו עולה שממילא זכאית הייתה הנתבעת להמשיך ולפרסם את התכנית.

עוד טוענים התובעים כי הם זכאים לפיצוי בגין פגיעה בזכותם המוסרית, הואיל והנתבעת פירסמה כי התכנית תשודר עם זהבי, שעה שזהבי לא שידר את התכנית ממועד השעיתו. טענה זו אינני מוצאת לקבל משלא הוכחה כדבעי. כך והתובע הציג שני מקרים בהם לכאורה פירסמה הנתבעת את תכניתו - במקרה הראשון (נספח 29 לתצהירו) פורסמה התכנית בלוח השידורים ובמקרה השני (המופיע אף הוא בנספח 29 לתצהיר התובע) ובמקרה השני, ביום 22.5.23 פרסמה הנתבעת קטע תכנית תחת עמוד התכנית זהבי עצבני ואוזכר ציטוט שלא נאמר על ידי זהבי – אשר לא שידר את התכנית. אשר למקרה האחרון - במסגרת הציטוט נכתב מפורשות כי הוא נאמר על ידי אראל סג"ל – קרי ברי כי הוא לא יוחס לזהבי. ואשר למקרה הראשון – בהינתן שמדובר במקרה חד פעמי, אינני סבורה כי יש בו כדי לזכות את התובעים בפיצוי כלשהו.

לכך, יש להוסיף כי טענתם של התובעים ובהתאם לה המשיכה התכנית בשידור עם מנחים אחרים תוך שהיא נושאת את שמו של זהבי – לא הוכחה – ההיפך התחוויר כי אמנם רצועת השידור יוחדה לשדרנים אחרים ואולם, זאת תחת שם אחר ולא תחת שמו של זהבי. כך, העיד זהבי בשורות 15-18 בעמוד 63 :

"עו"ד אברמוב: שאלתי האם מישוהו משדר תחת השם זהבי עצבני?
הנד, מר זהבי: תחת השם זהבי עצבני?
עו"ד אברמוב: כן שם התוכנית.
הנד, מר זהבי: לא, לא ידוע לי."

נוסף על כך בתצהירו המשלים טען זהבי מפורשות כי התכנית משודרת תחת השם: "שיחות עם מאזינים" – שם גנרי שאין כל רמז בינו לבין זהבי.

1 לאור האמור אינני מוצאת לקבל את התביעה בגין הפגיעה בזכותם המוסרית של התובעים.

2

3 בדומה אינני מוצאת לקבל את התביעה בגין הוצאת לשון הרע. אשר לכך, אפתח ואציין כי .76

4 התובעים מפנים – כמבסס טענתם בהקשר זה – לפרסום באתר NEWSLY מיום 4.3.23.

5

עיון בפרסום זה מלמד כי אמנם במסגרתו נכתב כי:

6 "ההחלטה להשעות ונכון לזמן זה ככל הנראה גם לפטר את זהבי מתוכניתו בשל

7 ההתבטאויות השונות נגד הקהל החרדי שהשמיע במהלך תוכניתו האחרונה בחודש

8 נובמבר, התקבלה על ידי מנכ"ל רדיו FM103, אור צלקובניק, שהודיע לאחרונה כי

9 זהבי יורחק מתפקידו באופן לא מוגבל עד אשר יתנצל בפני המאזינים הרבים

10

שברגשותיהם הוא פגע ... "

11 דא עקא, שהתובע לא הציג כל ראיה והמוכיחה כי צלקובניק אמנם אמר את הדברים אשר

12 מוזכרים בפרסום ויתרה מכך, בעדותו העיד כי אין לו הוכחות לכך. כך, בשורות 22-25

13

בעמוד 69 העיד זהבי:

14 "הענ, מר זהבי: סביר להניח שמי שהעביר את רוב החומר זה מנכ"ל התחנה אבל

15 אמרתי סביר להניח אני לא קובע את זה נחצות כי אין לי הוכחות ולא הבאתי אותם

16 לפה אבל הפגיעה בי זה כשאמרו שפגעתי בקודשי ישראל וביזיתי אותם."

17

18 בסיכומיו הוסיף זהבי וטען כי בהינתן ששמו של צלקובניק מוזכר בדיווח ובהינתן

19 שהנתבעת הודתה כי פרסמה מצדה הודעת גינוי ופנתה לאמצעי התקשורת – הרי שהוצגו

20 תימוכין לכך שהנתבעת היא זו העומדת מאחורי הפרסום. אלא שהנתבעת צירפה את

21 הודעת הגינוי אשר נשלחה על ידה ותוכנה אינו זה לתוכן המפורסם. אלא שבמסגרתה נכתב

22

כי:

23 "הדברים שאמר היום נתן זהבי בוטים ומבזים. מיותר לציין שאין להם מקום בשידורי

24 התחנה, ואנחנו מגנים אותם בכל לשון. גם לחופש הביטוי יש קווים אדומים. מנכ"ל

25 הרדיו החליט להשעות את השדרן לאתגר ולהרחיקו מהמיקרופון עד לשיחת בירור,

26 שלאחריה יתקבלו החלטות לגבי ההמשך."

27 לבד מכך שתוכן הודעת הגינוי אינו זהה לפרסום עליו מושתתת תביעת הדיבה ומשכך, אין

28 בה כדי לבסס הטענה ובהתאם לה מקור הפרסום עליו נסמכת התביעה הוא בהודעה - הנני

29 סבורה כי בגין ההודעה, קיימת לנתבעת הגנה מפני תביעת דיבה בהתאם להוראת סעיפים

30 14 ו - 15(2) ו - (4) [לחוק איסור לשון הרע](#). זאת הואיל והאמור בהודעת הגינוי בחלקה

31 הראשון מהווה הבעת דעה וחוסה תחת הגנת תום לב בפרסום ומשהאמור בסיפא בכל הנוגע

32 להשעייתו מוגן בהיותו אמת. מעבר לכל האמור, התובעים השתיתו תביעתם בעילה זו, על

33 כך שבשל התנהלות הנתבעים הוצג זהבי כמי שביזה את קודשי ישראל ופגע במגזר הדתי

34 ואולם, עיון בשני הפרסומים מלמד כי בשניהם אין ולו רמז לטענות אלו.

35

36 בנסיבות אלו דין העילה הנוגעת ללשון הרע- להידחות וכך הנני מורה.

37

38 **סוף דבר;**

77. לאור כל האמור והמפורט מצאתי לקבל את תביעת התובעים בעילת הפרת ההסכם – זאת משנקבע על ידי כי משהושעה זהבי משידור ולא קיבל תמורה בגין תקופת ההשעיה- זכאי הוא לפיצוי בגין כך. פיצוי זה עומד על סך 796,500 ₪ (שהוא סכום מכפלת 25,000 ₪ ב – 27 חודשים – 675,000 ₪ - בתוספת מע"מ). התשלום ישולם בתוך 30 יום מהיום. הואיל ומדובר בתשלום בהתאם לסכום החוזי ובמסגרת ההסכם לא נקבעו הוראות הצמדה – קרי על פניו לאורך כל תקופת החוזה שולמה אותה התמורה בלא הצמדה ונוסף על כך, מדובר בתשלום עיתי חודשי אשר משולם ברובו גם בגין תקופה שלאחר מועד הגשת התביעה – הנני קובעת כי לסכום זה יתווספו הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום פסק הדין ועד למועד התשלום המלא בפועל.

78. התביעה בעילות הפרת זכות מוסרית ולשון הרע- נדחית.

79. כפי האמור בסעיף 75 לפסק הדין – הנתבעת תודיע בהקדם, האם עומדת היא על תקופת אי התחרות הקבועה בסעיף 5.2 להסכם – שאם כן, הרי שעליה להמשיך ולשלם לתובעים את שכרם בכל תקופת אי התחרות. ככל שתודיע הנתבעת כי אינה עומדת על תקופת אי התחרות – לא תחול תניית אי התחרות על התובעים ובהתאמה לא תישא הנתבעת בתשלום בגין תקופה זו.

80. הנתבעת תישא בהוצאות התובעים בסך של 75,000 ₪ אשר ישולם בתוך 30 יום מהיום. אציין כי בפסיקת ההוצאות הבאתי לידי ביטוי, על דרך הפחתת סכום ההוצאות, לכך שלתובעים ניתנה אפשרות במסגרת החלטתי מיום 26/12/24, להגיש תצהירים משלימים לעניין הנזק.

81. המזכירות תדוור את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ד אב תשפ"ו, 28 יולי 2026, בהעדר הצדדים.

לימור ביבי